

ЧОМУ ТО ПОВИНЕН БУВ БУТИ ПАСТУХ

Вважаю, я досить багатослівний проповідник. І, без освіти, я—я думаю, деякі не дуже-то вважають мене за проповідника. І я—я навіть і не претендую на проповідника, я щось на зразок запасного колеса. Але я вважаю, що в мене є Послання від Бога, яке по-своєму (а це єдине, як я повинен представити Його), я стараюся представити Його світові. І якщо я не залишуся вірним тому Посланню, я стану зрадником по відношенню до Бога та лицеміром перед вами. Людина, що говорить одне, а вірить іншому — це лицемірство. Ми завжди повинні говорити правду від всього серця. Тобто, коли люди дивляться на нас, хоча вони й не згодні з нами, ми хочемо бути гідними пошани мужами та жінками — ми говоримо від всього серця те, що є правдивим у наших серцях.

² Минулого року, тобто, позаминулого року в мене була привілеція проповідувати Християнську. . . тобто, прошу вибачення, різдвяну проповідь тут у готелі “Рамада”. І, здається, чи тут, чи у Феніксі я проповідував на тему: *Чому малий Вифлеєм?* І, думаю, саме тут минулого року я проповідував на тему: *Ми бачили Його зірку на сході та прийшли поклонитися Йому.*

³ І, знаєте, ми читаємо Біблію, і ми задаємося питаннями щодо отих “*Чому?*” І, сьогодні ввечері, я подумав, якщо ви потерпите мене якийсь час та будете молитися разом зі мною, я постараюся викласти вам свою різдвяну проповідь. Один тільки Бог знає, де ми опинимося на наступне Різдво, якщо буде ще наступне Різдво після оцього. Отож, оскільки це може стати останнім Різдвом, коли ми сидимо разом, поки ми не сядемо за іншим столом. І Там буде зовсім не так, як тут, але то буде, коли ми їстимемо та питимемо причастя по-новому разом з Ним у Царстві Батька по завершенні подорожі. І, тому, нехай ми приступатимемо сьогодні до цього так, якби це була остання різдвяна проповідь, коли ми перебуваємо разом, з усією глибиною ширості.

⁴ Я хочу проповідувати сьогодні на одну незвичну тему, але, часом буває так, що ти знаходиш Бога у чомусь незвичному. Він чинить різні речі незвичним способом. Не звичним способом — саме незвичний спосіб, незвичні моменти, незвичні події, Він є незвичний. І я хочу, щоб це. . . як Господня воля, я хочу говорити на таку тему: *Чому то повинен був бути пастух.*

⁵ І тепер, перш ніж ми підійдемо до Слова, котре, як я вірю, є Богом — “На початку було Слово, і Слово в Бога було, і Слово було Бог. І Слово стало тілом та перебувало поміж нами”.

⁶ Як я сказав минулого тижня чи позаминулого тижня у Феніксі: “Доведено, що зараз крізь це приміщення проходять земні предмети, люди”. Телебачення доводить це. Це у іншому

вимірі, наші звичайні очі та наші п'ять відчуттів нездатні сприйняти це. Телебачення нічого не продукує, воно тільки передає до каналу. Неможливо поворухнути пальцем, неможливо зморгнути оком, і щоб це не було записано навіки, це доведено. Я можу стояти. . . Чи яка-небудь людина в Австралії, поставити тут телевізійний екран, і не тільки це, але й мова цієї людини, порух її пальця, моргання її очей чи навіть кольор одягу, який на ній — це буде показано тут на стіні; а вона у Африці, Австралії, будь-де у світі. Розумієте, існує коло ефірних хвиль. Я не можу пояснити цього, але я знаю, що воно існує. Не думаю, щоб хто-небудь міг би справді пояснити це. Отож, телебачення може вловити це та зробити це реальністю за допомогою певних інструментів, щоб це можна було відобразити на стіні.

⁷ Отож, ця ж сама річ існувала, коли Адам був тут. Телебачення існувало, коли—коли Ілля сидів на горі Кармел. Воно існувало, коли Мартин Лютер, той молодий священник, жбурнув причастя на підлогу та сказав: “Це кошер! А праведний буде жити вірою”. Воно існувало ще тоді, але ми відкриваємо його тільки зараз. І, також, таким самим чином у цей вечір поруч з нами перебуває Бог, Анголи, надприродні істоти, що є невидимі нашому природному почуттю зору. Та колись це стане реальністю, так само, як і телебачення сьогодні, так само звичним. Отож, ось чому я вірю Слову.

⁸ Ісус сказав: “Хто додасть до цієї Біблії одне слово чи відніме з Неї одне Слово — його частку буде забрано з Книги Життя”.

⁹ Отож, у такому разі, перш ніж ми навіть будемо її читати, схилимо наші голови. Настільки серйозно! В будь-кого з людей вистачить фізичної міці на те, щоб перегорнути сторінку, та тільки Бог зможе об'явити її.

¹⁰ І, тепер, схиливши наші голови до пороку, з якого нас було узято та до якого ми колись повернемося, я хотів би знати. . . І в цю урочисту хвилину, коли в нас наближається Різдво, чи є тут хто-небудь такий, що чувається недостойним та хотів би, щоб його згадали у цій молитві, ви (не піднімаючи голови) підніміть свою руку до Бога та скажіть: “Спогадай мене, Господи, у це Різдво”? Благословить вас Бог.

¹¹ Пресвятий та Премилостивий Небесний Отче, Всемогутній Бог, Той, Хто був від початку, ще до того, як існувала зірка, чи атом, чи молекула. Ти створив усе Ісусом Христом, Твоїм Сином та наділив нас усім безкоштовно в Ньому. Ми дякуємо Тобі у цей вечір, Господи, за цю можливість, яку Ти дав нам — зібратися разом, щоб напучуватися та навчатися Святим Духом. І Святий Дух бере Твої слова та об'являє їх нам, бо Ісус сказав: “Коли прийде Він, Дух Правди — Він нагадає вам усе, що Я казав, і також звістить вам те, що має настати”.

¹² Боже, ані серед нас, ані на землі ніхто не є гіден того, щоб спробувати витлумачити Твоє Слово, бо написано, що “Слово

Боже не підлягає приватному тлумаченню”. Тож, Господи, ми молимо, щоб Святий Дух подав нам сьогодні, всім і кожному, ту частину, якої ми потребуємо, щоб задовольнити ту спрагу, що у нашому серці — ходити ближче з Тобою. Ми є непридатні, нечисті, негідні. Нехай же те Дитя, що народилося у Вифлеємі, що прожило найдосконаліше життя, та стало єдиною досконалою людиною на землі, та віддав Себе на викуп, щоб Йому очистити нас, нечистих грішників, та привести нас у взаємні стосунки з Батьком, — даруй сьогодні, щоб Його Святий Дух (через проповідь Слова) зробив це для нас.

¹³ Господи Боже, сьогодні у цій країні багато хворих, при наявності найкращих ліків, якими ми коли-нибудь лікувалися, найкращих ліків та найкращих лікарень. І, все ж, з усіма нашими визначними науковими відкриттями, все ж, хвороб більше, ніж коли-небудь знав цей світ, бо гріха та невірства більше, ніж коли-небудь знав цей світ. Допоможи нам сьогодні, Величний Лікарю, та уздоров хворих, що поміж нами.

¹⁴ І дай нам Духа, правдивого Духа Різдва. Коли сьогодні, . . .проводяться поганські церемонії, поклоніння різдвяним ялинкам, вигадані історії про якусь людину на ім'я Святий Миколай, і наші великодні кролики, та різні моди, на яких наживається комерційний світ, нехай це буде відкладено вбік. Дай нам увійти у Христа–Слово, бо ми попрохали про це в Його Ім'я та заради Його слави. Амінь.

¹⁵ Зверніться разом зі мною до одного уривку зі Святого Письма, Святого Луки, 2-й розділ. Чи добре мене чутно?

Чи не переставляли там мікрофони? Чи добре чутно мене заду? Якщо так, підніміть свою руку. Дякую вам. 2-й розділ Євангелії від Святого Луки.

Тими днями вийшов наказ від кесаря Августа переписати всю землю.

Перепис цей, перший, відбувся, був відомий. . .правив Сирією.

І йшли всі записатися, кожен у свою країну.

Пішов також і Йосип з Галілеї, до міста Назарету, до Юдеї. . .міста Давидового, що зветься Вифлеєм, бо він походив з дому та з роду Давидового,

Щоб записатися з Марією, зарученою своєю дружиною, що була вагітна.

І сталося, як була вона там, то настав їй час родити.

І породила вона свого Первенця Сина, і сповила Його, і до ясел поклала Його, бо не стало для них місця у заїзді.

А в тій стороні були пастухи, які перебували на полях та стерегли нічної пори свої отари.

Аж ось Ангол Господній став між ними, і слава Господня осяяла їх, і вони перейнялися страхом великим.

Та Ангол промовив до них: Не лякайтеся, бо ось я звіщаю. . . радість велику, що станеться людям усім.

Бо сьогодні у Давидовім місті народився вам Спаситель, Який є Христос Господь.

І ось вам знак: ви знайдете Дитя сповите, що лежатиме у яслах.

І ось раптом з'явилася. . . І ось раптом. . . з анголом сила велика. . . небесного війська, що Бога хвалили та казали:

Слава Богу на висоті, і на землі мир, і в людях добра воля.

І сталося, коли Анголи відійшли від них у небо, пастухи зачали говорити один одному: Ходім до Вифлеєму й побачмо, щоб там сталося, про що сповістив нас Господь.

І прийшли, поспішаючи, й знайшли там Марію, та Йосипа, та Дитинку, що у яслах лежала.

А побачивши, розповіли про все те, що про цю Дитину було їм звіщено.

І всі, хто чув, дивувались тому, що оповідали їм пастухи.

Марія ж зберігала оці всі слова, роздумуючи у своєму серці.

Пастухи ж повернулися, прославляючи й хвалячи Бога за все, що почули й побачили, так, як було їм сказано.

Нехай Господь додасть Своїх благословінь до Свого прочитаного Слова.

¹⁶ Отож, це є. . . Чому ця велична подія була об'явлена пастухам? Нас би таке дещо вразило. В мене тут виписано деякі місця Писання та декілька нотаток, по яким я постараюся пробігтися, щоб пояснити вам те *чому*, наскільки вистачить мого пізнання. І, може, потім після цього Господь Своєю благодаттю забере сьогодні від нас усі *чому*. Але. . . Я думаю, майже всі ми час від часу задавалися питанням: чому ця найвеличніша подія усіх часів була об'явлена пастухам. Чому Це було об'явлено пастухам, а не богословам того дня; саме вони ж були навчені чути Це? І чому Це з'явилось, та обминуло багатіїв, та прийшло до бідняків? Також, чому Це обминуло освічених та мудрих й прийшло до скромних та неосвічених? В цьому є декілька питань *чому*.

¹⁷ І ще одна причина, яку я міг би назвати, зверніть увагу, це дитя народилося у Вифлеємі. А Вифлеєм у єврейському тлумаченні, як розбирали ми тут пару років тому, *Вифлеєм* означає "дім Божого хліба". І ми довели за Писаннями, що Він не міг з'явитися ні в якому іншому місці. Вифлеєм було засновано Рахавою та її—її чоловіком. Рахава була блудницею, кохання якої добився один генерал з ізраїльського війська, після того, як вони

узяли Єрихон. І, вірою, вона повірила Божому посланню, у своєму стані, і вона спаслася. І, починаючи з тих часів, коли Ісус Навин розподіляв землі, де буде знаходитися кожне. . .

18 І є один важливий урок, який, сподіваюся, коли-небудь я зможу викласти у Тусоні — про те, як ті єврейські матері народжували тих дітей. Коли вона була у породільних муках, вона давала ім'я тій дитині, і це позиційно розміщувало її у обіцяній країні, по колінам. Велична річ — усе в Божому Слові повністю ув'язується. Якщо ж не ув'язується, причина неув'язки не в Слові Божому, причина у ваших думках, що не відповідають Слову. Там усе повністю ув'язується.

19 Отож, у такому разі, Він був Хлібом Життя, як ми навчали минулого тижня, тобто, позаминулого тижня у Феніксі. І, будши Хлібом Життя, Він не міг прийти ні в яке інше місце, крім як у “*дім Божого хліба*”. І в цьому й полягало *чому*. Отож, ось, Ісус народився у Вифлеємі, а у Вифлеємі була синагога, у Вифлеємі жили визначні релігійні лідери. Давид, визначний пастир-цар — народився у Вифлеємі, його батько Ессей народився у Вифлеємі, його дід Овед народився у Вифлеємі. Також, від самого початку, Він походив з Вифлеєму.

20 І ось, Ісус, Син Давидів народився у Вифлеємі, по сусідству з величними кафедральними соборами. В такому разі, якщо ті люди були навчені та протягом усіх цих років очікували на Месію: чотири тисячі років лунали пророцтва про те, що має прийти Месія. І, в такому разі, якщо Месія народився просто поруч з кафедральним собором, чому отим необхідно було піти кудись далеко в гори до якихось темних, неосвічених пастухів, щоб принести величне Послання, перше Послання? Та дали доручення пастухам! Не мудрим та навченим, але пастухам. Дивна річ, хіба не так? Але десь має бути *чому*. . . Існує якесь *чому*, значить, десь повинна бути відповідь на це *чому*! І ніхто з людей не знає відповіді, тільки Бог. Він є Той, Хто знає відповідь.

21 Отож, пам'ятайте, Месія вже перебував у цьому місті, народився у цьому місті, у хліву; зовсім поруч з величними кафедральними соборами, де первосвященик. . . та визначні священники, та богослови, та мудреці, та навчені — усі чекали там на Месію. І ось Він з'явився, прямо поміж них! Але, в такому разі, чому ті пішли до. . . кудись у гори Юдеї до темних, невчених, некультурних, до найбільш з усіх? Здавалося, найнепідходяща для такого завдання людина — об'явити Послання та відправити їх, щоб принести Послання.

22 Ви знаєте мою думку? Може, з нею не дуже-то рахуватимуться, але я хочу висловити свою думку: я вважаю, що Бог, по мудрості, Він знав, що ті не приймуть таке Послання так, як Воно прийшло. Воно не відповідало стилю їхніх знань. Воно відрізнялося. Воно виявилось зовсім не таким, чому їх навчили вірити стосовно того, яким Він буде. Воно суперечило їхньому

богословському розумінню. Усе їхнє навчання, усі їхні знання були проігноровані, виявилися нічим. Я вважаю, що саме завдяки Божій мудрості було відомо, що вони не приймуть таке-от Послання.

²³ Отож, Месія прийшов, і хтось повинен був розпізнати Це. І Він знав тих, кого не затягло у все це. Йому легше було донести Своє послання неосвіченій групі, ніж групі рзброду, яка настільки укріпилася у своїх шляхах, що ніщо не могло їх повернути, навіть Слово Бога.

²⁴ І тепер, друже-Християнине, дозволь мені поставити таке питання, з усією ширістю та любов'ю. Мені просто цікаво, якби Він вчинив таке саме діяння сьогодні та послав нам за цього покоління обіцяне Слово, яке було обіцяне для цього покоління, мені цікаво, наші богослови, наші викладачі, та мудреці — чи не відкинуть вони Послання так само, як відкинули й оті? Людина не міняється, як не міняється й Боже Слово. Він є незмінний Бог, Він не міняється!

²⁵ Зверніть увагу: Анголи приходять та. . . Анголи приходять та подають своє Послання людям такої низької верстви, в той час як там були мужі набагато більш (якщо думати по-земному) підготовані, ніж оці бідні, неписьменні пастухи. Пастух був найнеписьменнішим з усіх, йому не потрібно було знати нічого, тільки свої вівці. Йому не потрібно було знати математику. Йому не потрібно було знати, як розщепляти атом. Йому не потрібно було ніякої вченості. Він повинен був тільки знати своїх овець — це все, що він потребував знати. І Бог — велична Мудрість та Джерело та осередок усякої мудрості — обирав таку-ось людину (таких-от людей, точніше), та обходив стороною усіх чудово вишколених знавців, які вчилися, щоб знати Це. Тут говориться ось про що: їх навчали не у тій сфері. Обминув усіх впливових тієї країни; там були впливові люди, визначні вчителі, первосвященик Кайафа, багато інших визначних мужів, усі високоосвічені уми Ізраїля, усі деномінації, та усякі хвалькуваті богослови — Бог обійшов їх усіх стороною! Отож, така є Божа мудрість.

²⁶ Зверніть увагу: Найвищий Небес квапиться пошанувати найскромніших та найнеосвіченіших на землі. Найвищий Небес зійшов, щоб об'явитися найостаннішим на землі, обминувши усіх інших, хто знаходився у цьому проміжку, щоб об'явитися простим скотарям; приходить, щоб дати цим простим скотарям найвеличніше Послання усіх часів. Було немало видатних посланців. Ми згадаємо про день Ноя, та про пророків, та—та про визначних священиків, і так далі, що жили за минулих днів. Високоосвічені мужі, царі, можновладці, монархи, аж ось приходить Він з найвеличнішим Посланням з усіх. Яким було це послання? “Месія вже тут!” Розумієте? І, щоб звістити це, Він обминув усіх навчених, щоб звістити це скромним пастухам.

²⁷ Подумайте-но про це: усі проповідники, усі члени церкви, усі вчителі, усяке богословське навчання, усі гроші, що було

витрачено, усі церкви, та науки, та деномінації — все це було обійдено стороною! Уся вченість, яку вони розтратили на усяких—усяких місіонерів, та усякі навернення у свою віру, на усяке членство, та на усе те, що вони, як вважали, роблять, щоб вшанувати Бога, і, все ж, ключове Послання усього цього пройшло повз них. Дивно! Чому? Розумієте?

²⁸ І, зверніть увагу, не тільки це, але й найнепідходяще місце для такої події. Отож, пастухи були тими, хто прийняв Послання. І, тепер, зверніть увагу, де перебувало Послання — у найнепідходящому місці, у якому ніхто не розраховував, що Воно з'явиться. І мені цікаво, сьогодні, якби ми чекали на правдиве Послання Господа Ісуса, мені цікаво, чи не з'явився б Воно у непідходящій групі, у місці, яке було б...яке видатний висококультурний світ та сьогоднішня церква сприйняли б, о-о, за зборисько єретиків? Мені цікаво, чи не знайшли б ми Його саме там? Найнепідходяще місце та найнепідготованіші оратори. Пастухи не знали нічого про ораторство, тільки скликали овець; що ж, мабуть, саме тому Воно й прийшло.

²⁹ Але було обіцяне Слово. Зверніть увагу, так може статися й знову.

³⁰ Воно обминуло усіх знатних країни. Воно обминуло усіх знатних і об'явилося тим, що були ніким. Усі знатні, що прикрашалися гучними ступенями докторів богослов'я та—та психології, та високоосвіченістю, та величними кафедральними соборами, та усім іншим — все це обійшли стороною та об'явили тим, що були ніким. Мудрість, безкінечна мудрість Всемогутнього Бога вчинила це, щоб звістити їм найвеличніше Послання усіх часів — “Месія прийшов на землю”. Що за мудрість! Могла прийти тільки від Бога, що володіє мудрістю! Усяка мудрість, та усяке навчання, та усе інше нині було забраковане, і велична мудрість Бога обійшла це стороною. Я не припиняю повторювати це, бо хочу, щоб це запало глибоко. Усе було забраковане, від нього не було жодної користі. Усе це обійшли стороною, щоб дати Божій мудрості свободу дій, коли Бог бере тих, хто є ніким, щоб зробити з них когось.

³¹ Ми могли б зупинитися тут та поговорити про Івана. Ми могли б зупинитися тут та поговорити про Іллю. Ніхто не знає, звідки прийшов Ілля. Все, що було їм відомо — він просто з'явився на сцені. Пророки усіх минулих епох — вони були ніхто. Але Бог узяв це, щоб... та неважив церковною етикою, та навчанням, щоб створити... вивити, що Він є Бог. Він бере дещо таке, що є нічим, щоб за допомогою цього здійснити дещо. Роблячи так, Він з'являє Свою мудрість та Своє Божество, що Він обирає тих, хто є ніким. Коли Він при початку створював людину, Він узяв шмат глини та зробив з неї людину. Там була сама тільки глина, але Він зробив людину. І Бог бере тих, хто є зараз ніким, щоб дещо здійснити через них. І допоки ми вважаємо, що ми є хтось, тоді рука Божа не може нас застосовувати. Ми повинні залишити усе, що ми знали

чи навчилися, стати вгасаючими. Подібно видатному святому Павлу, він сказав, що повинен був забути усе, чому він вчився, щоб йому пізнати Христа.

³² Усе їхнє навчання, усі їхні науки й так далі — вийшло їм на найгірше. Воно, врешті-решт, відреклося Його! Те саме навчання, яке давали їм *заради* Нього, щоб вірити Йому, раптом узяло й стало Його найзапеклішим ворогом та розп'яло Його!

³³ Чи відомо вам, що історія щоразу повторюється? Це загальновідомий факт. Це може статися зовсім поруч з нами. “О-о, — скажеш ти, — якби я жив тоді. . .” Що ж, тепер, якщо ти хочеш знати, що ти вчинив би тоді — поглянь на свій сьогоднішній стан; і ти побачиш, що ти вчинив би тоді, бо це об'являється, безсумнівно.

³⁴ Навчені вірити Його Слово, та потім, коли Його Слово підтвердилося перед їхніми ж очима, вони відреклися Слова, яке створило підтвердження. Коли Бог підтвердив те, що Він мав вчинити, та сказав, що Він чинитиме, та підтвердив те, що Він мав вчинити, вони тоді повернулися й сказали, що цей чоловік має у собі “нечистого духа” (що й прокляло їх усіх). Подумайте про те, що сталося! Подумайте—но про те, що спричинило все це: їхнє навчання стало причиною того, що вони не розпізнали самé ж Слово, що стало тілом на їхній день; те саме навчання, яке їм давали у їхніх школах найкращі вчителі.

³⁵ І ви скажете: “Ну, ми б сьогодні не вчинили так”. Їхні вчителі набагато перевищували наших сьогоднішніх (тобто, перевершували наших вчителів), і вони зазнали краху. У них не було, як у нас сьогодні, дев'ятисот дев'яносто шести різних організацій. В них було десь три. І, у тих трьох, дійшло до трьох, і жодна з трьох не розпізнала Це! Просто виявляє, що людські справи — то є дурість перед Богом. Розумієте?

³⁶ Отож, їм не вдалося розпізнати Його. Отож. . . І вони й знов вчинять так само.

³⁷ Людина. . . Наміри є добрі, вони завжди є добрі. І людина ніколи не міняється у своїх схильностях, вона ніколи не міняє надто своїх доріг; я говорю про світську людину. Людина постійно хвалить Бога, релігійна людина, — за те, що Він вчинив, і постійно вказує людям на те, що Він чинитиме, і, потім, ігнорує те, що Він чинить! Розумієте? Людина — вона просто є така, вона створена такою, вона завжди була такою. І ви сьогодні, хто читає Біблію, знаєте, що, по Слово, то є “правильно”. Бога постійно хвалять за те, що Він вчинив, кажуть, що Він чинить, та ігнорують те, що Він чинить. Це просто людська звичка.

³⁸ Отож, на мою думку, причина, чому вони, учителі вчинили так: вони витлумачили Слово, бо вони усі вірили у прихід Месії. Цьому вірив увесь Ізраїль, вони вірять і сьогодні. Але, причина, чому вони не впізнали Його — Послання Його не відповідало їхнім церковницьким настроям. Вони. . . їхнє тлумачення Слова, яке вони мали — Месія ніколи б не з'явив

Себе так, як вони витлумачили Його з'явлення. Отож, тому вони й не розпізнали Його, бо Це не підходило під їхнє тлумачення. Як я казав передніше й кажу це знову: “Бог не потребує, щоб хто-небудь витлумачував Його Слово. Він є тлумач Сам Собі”.

³⁹ Отож, у Біблії говориться. . . Дозвольте мені довести вам, що то є Правда. Пророк Ісаїя, за сімсот п'ятнадцять років до того, як це сталося, пророк Ісаїя сказав: “Діва зачне та породить дитину”. Жодних сумнівів, що за тієї епохи кожен вважав, що їхня донечка стане тією жінкою, бо так сказав Ісаїя. Але, бачите, це сталося через сімсот років. Та коли. . . Бог не потребує, щоб хто-небудь витлумачував Його Слово — коли Він вчинить це чи як Він це вчинить. Він сказав, що Він вчинить це, і Він це вчинив!

⁴⁰ Бог обіцяв, що Він. . . також й у Ісаї, здається, у 28-му розділі, десь у 18-му вірші. І також у Йоїла 2:28, що в останні дні, в останні дві тисячі років Він виливатиме Свого Духа на усяке тіло. Він сказав: “Ваші сини та доньки пророкуватимуть. Юнаки ваші бачитимуть видіння. Вашим старим снитимуться сни”. І те, що Він чинитиме, Ісаїя сказав: “Затиноючимися вустами та іншими мовами говоритиму Я до цього народу: ось — Спочинок”. Але вони не бажали слухати Це. Вони хитали головами та проходили повз Це. Він сказав: “Усі столи Господні повні бльовоти, нема чистого місця”. І така є картина Єрусалиму та церкви того дня приходу Месії, це так само є картиною й сьогоднішнього дня. Воно просто повторюється.

⁴¹ Отож, коли Бог каже, що Він вчинить дещо — Він виконав це. Незалежно від того, що там хто думає про це, що там хто каже, — коли Бог говорить про дещо, Він зобов'язаний Сам витлумачити те Слово. І Його підтвердження Слова і є Його Власним тлумаченням. Зверніть увагу: підтверджує Послання Свого Месії. Він обіцяв, що Месія буде звершати, коли Він прийде. І коли Він прийшов. . .

⁴² Навіть коли мудреці зі сходу, з того місця, де вони перебували, у Вавилоні, поглянули на південний захід, вони побачили величну зірку. Чи знали ви, що ніде в історії нема жодного запису, щоб яка-небудь обсерваторія (а тоді навіть і час вираховували по зіркам, визначні мужі, що займалися вивченням цих зірок). . . Ніде в історії не говориться, що хто-небудь з них бачив ту зірку, взагалі. Чому? Її було дано не для них, вони не очікували на таке. Але ці мудреці знали, що зійде Зоря від Якова, і вони очікували на Неї, і Вона з'явилася з того моменту, як Ісус народився у Вифлеємі. . .

⁴³ Отож, я знаю, у наших Християнських традиціях, точно як і у наших церквах, усе геть заплутано. Приходиш та бачиш, як мудреці прийшли, щоб вклонитися немовляті — у Писанні нема нічого такого. Вони дісталися туди через два роки, йшли рівнинами та переходили річку Тигр. Вони прийшли вклонилися не малятці, але дитині віком десь у два роки. Чому ж так сталося,

що у той же час Ірод забив усіх дітей віком від двох років і менше? Щоб з його рук не вислизнув і Месія. Розумієте, вони. . . Бог підтвердив, Своім Словом.

44 І коли ці мудреці прийшли до Єрусалиму. . . Зірка привела їх до релігійної столиці світу — до Єрусалиму. І, як тільки вони увійшли у ті ворота, та зірка (надприродна, що вела їх) не захотіла їм більше показуватися. Ці добре вдягнені мужі, багаті мужі їздили туди-сюди вулицями на пишно вбраних верблюдах, і все тому подібне. . . туди-сюди по вулицях, кажучи: “Де Він, народжений Цар Юдейський. Ми бачили на сході Його зірку”. А тая велика релігійна столиця, за два роки після пастушого Послання, ще й досі не мала відповіді й не знала про Це нічого. В головному центрі усіх деномінацій не було відповіді.

45 Отож, це занепокоїло синадріон, і ті скликали книжників, щоб прийшли розібратися. І ті прочитали розповідь Міхея, пророка, який сказав: “Ти, Вифлеєме, хіба не найменший ти з усіх князів Юди (найменший), та з тебе вийде Вождь, що буде пасти Мій народ, Ізраїля”. І після того, як місця Писання були прочитані (і, при тому, підтверджувалися у них на очах), вони все одно не прийняли Це, хоча так було сказано у Писанні. Я вельми сумніваюся, що вони приймуть сьогодні, якби місця Писання, що були обіцяні для цього дня, проявилися. Може, мені вже ніколи не видасться можливості проповідувати вам, але я хочу, щоб ви зрозуміли це. Вони все одно не повірять!

46 Велична мудрість Батька обертає людську мудрість на таку дурість, що Він змізернює людину. Він дійсно приводить все у такий стан, що людині стає настільки соромно за себе, та їй не вистачає величі визнати, що вона є “неправа”. Вона все одно сидітиме зі своєю розповіддю, не має значення, як переконливо Батько доводить, що Його Слово є правдивим, і що Він чинить саме те, що Він обіцяв вчинити. Людина вважає, що її мудрість настільки перевершує Божу, якщо оте не приходить згідно її мудрості — “Ну, Це не так”. Це було правдивим за кожної епохи й досі є таким. Тепер бачите, як усе цілком відповідало становищу?

47 Що за натхнення для тих скотарів! Анголи сходять, щоб поговорити зі скотарями, Анголи Божі сходять, щоб поговорити з групою пастухів.

48 Цікаво, чи випадала вам коли-небудь честь поговорити з пастухом чи побути з ним якийсь час? Якщо випадала, мені—мені не хотілося б висловлювати це, через те, що я збираюся сказати за якусь хвилинку, але пастух проводить з вівцями так багато часу, що він і сміється, як вівця (бекає), він розмовляє, як вівця, і від нього тхне вівцею. Правильно, адже він з вівцями. Все, що він знає — це свої вівці.

49 Отож, підтверджене Слово Правди. Коли ці пастухи — скромні, неосвічені люди. . . Яка честь, наскільки це є підходящим — пастуху прийняти звістку про новонароджену вівцю. Це не

могло прийти ні до кого іншого, тільки до пастуха. Ось чому Він народився у хліву, а не в будинку. Вівця не народжується в будинку чи у прикрашеній лікарняній палаті. Розумієте? Вони народжуються в хліву та у чистім полі.

⁵⁰ Ось чому Його *вели* на Голгофу. Вівцю не змусиш піти проходом, що веде на бійню. Чи знали ви це? На бійнях тримають цапа, який і водить овець туди. І коли він підходить туди, де забивають, він вистрибує, а вівці йдуть далі. Вівцю необхідно вести, вона не може йти сама. Отож, тому саме пастух має прийти за. . . своєю вівцею. Коли вони знайшли Бога-дитину саме у тому місці, де, як вказав посланець, Він повинен був перебувати, і коли вони знайшли це Послання—Послання посланця у яслах, саме там, де, як вказали Анголи, Воно повинно було перебувати.

⁵¹ Отож, я чув, як люди кажуть: “До мене проговорив Ангол, Він сказав: ‘оце й оте’”. Як кумедно іноді буває; і я чув, як люди кажуть, що до них проговорив Ангол та оповів їм “оце й оте”, що цілковито суперечить Слову. Отож, як Ангол може вчинити таке? Такого просто не буває. І якщо Бог сказав тобі, що станеться ось *така-то* річ (ти *кажеш*, що це сказав тобі Він), і це не стається, в такому разі з тобою говорив не Бог. Пам’ятай, це є так. Бог не бреше. Його не ловили на брехні.

⁵² Коли вони знайшли дитину — що то була за радість для них. Бо Ангол, який приніс їм послання, вони знайшли, що все було в точності так, як сказав Ангол, і саме в тому місці, яке вказав Ангол. Як вражаюче, мабуть, це було для них!

⁵³ У яслах, чому? Бачите, як спокійно почувалися ці скотарі у хліву? А як, на вашу думку, почувався б там богослов? Він затиснув би собі носа пришіпкою та сказав: “Виведіть мене звідси”. Розумієте? Йому б стало настільки не по собі, для нього це було б нестерпно.

⁵⁴ Але, розумієте, пастухам там було “просто як вдома”. Бог знає, куди відправити Своє Послання. Розумієте? Саме так, в точності. В тому стані, в якому пастухи перебували тоді, у своєму хліву зі своїм Ягням — підтвердженим Посланням, яке вони почули. Як прекрасно! В присутності Месії — підтверженого Слова їхнього Послання. Коли пастухи почули, що Месія на землі, та прийшли у Його присутність, прямо у своє ж оточення (та побачили, що Послання виявилось правдивим, підтвердилося там), як, мабуть, почувалися ті люди — побачити, що Бог вчинив для них цю величну річ.

⁵⁵ А знавцям стало б там настільки не по собі, у таких обставинах, вони одразу б залишили це місце. Чому? Посланець приходив до звичайних чабанів. Може, вони навіть не вміли. . . оці. . . Деякі з цих чабанів, мабуть, не могли навіть поставити свого підписа, вельми сумніваюся. Ви знаєте чабанів, яких Ісус обрав, коли Він був тут на землі, щоб пасти Його вівці — “Чи любиш ти Мене, Петре, більше, ніж оці?”

56 “Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе”.

57 “Паси вівці Мої”. А в Біблії сказано, що Петро був неосвіченою й темною людиною. Досі обирає пастухів.

58 Церковним членам тих минулих днів, та священникам, та високовченому товариству того дня стало б настільки не по собі у хліву. Ож, я не зовсім впевнений, що багато хто з вас зможе зрозуміти (можливо, ви, городяни), як смерділо у єврейському хліву, як він виглядав, коли у тому хліву тримали тварин, і яким він був. І деяким з цих представників вищого класу сьогоdnішнього суспільства стало б там настільки не по собі, вони—вони й не наблизилися б до дверей. Але Богу було вгодно, за Його безмежною мудрістю, об’явити Це таким, хто прийме Це. Певна річ, тогочасні мудреці та знавці не прийняли б Цього. То було б настільки принизливим — щоб їх побачили у такому місці.

59 Та найперш за все, якби вони прийшли у свою церкву та почали свідкувати, що вони були на такому зібранні та повірили якимось неосвіченим пастухам, що розповіли про такий феномен — їх би відлучили від церкви. Їх би викинули з середовища вифлеємського суспільства, якби побачили, що вони слухають таких неосвічених людей, як оці пастухи. Авжеж, це було б для них приниженням. Якби вони зв’язалися з такою темнотою, і оскільки... прийняли б такі ересі, як віра в те, що Бог принесе Своє Послання якимось неосвіченим пастухам, в той час як у тих все було готове для цього. Вони втратили б свої зв’язки, їм би довелося здати свої документи, і не змогли б одержати визнання у жодній з груп їхнього тогочасного суспільства; бо вони зв’язалися з такими—ось, а не з кращими умами.

60 “Як ти насмілювся!” — сказав би священник. — “Ти приходиш сюди до мене у святилище з такою ерессю, з такими дурницями, що якийсь темний селяк, що не...не ходив...не пройшов і букваря. І повірити такий звістці, що ‘Ангол прийшов та говорив до них?’”

61 Але що якби той чоловік сказав: “Я бачив, що його Послання підтвердилося”?

62 Той сказав би: “А ну документи на стіл, швидко. І геть з цього товариства!” Часи змінюються, але люди — ні. Напевно, так сталося б й сьогодні — таких виставили б з їхніх церков.

63 Але пастухи почувалися зовсім невимушено у тому місці з Божим Ягням. І так само відчувається й будь-який добрий пастир. Коли добрий пастир овець бачить, як Боже Слово прояснюється та підтверджується, те, що Він обіцяв вчинити, — той пастир зовсім як вдома. Мені все одно, що там хто каже, тут є “Бог обіцяв Це, і Бог здійснив Це”.

64 Кажуть: “Дні чудес минули. Не існує нічого такого, як Хрищення Духом. Не існує нічого такого, як Хрищення Духом Святим, то було для апостолів”.

65 Але дайте—но правдивому пастирю Слова попроповідувати Його у силі воскресіння, що Ісус Христос є такий самий вчора, сьогодні та навіки! Петро сказав у день П'ятидесятниці: “Для вас ця обітниця, і для дітей ваших, і для тих, що далеко знаходяться, кого б не покликав Господь наш Бог”. Коли б Він не покликав — обітниця й таке саме благословіння є дійсним. І истинний пастир, який годує Словом, нехай—но він побачить це підтвердженням — усі богослови світу не віднімуть Це в нього; бо він знає, що так сказав Бог, і це відбувається. Ось і все. Це просто є Слово Боже, завжди. Його Слово стало тілом та перебувало поміж ними, а ті не знали Його.

66 Він обіцяв те саме на цей день. Мені цікаво, чи розпізнаємо ми Це? Мудрі та горді ніколи не приймали такого. І вони вважали, що якщо й з'явиться що—небудь таке, як Месія на землі, Це обов'язково повинно прийти до їхньої деномінації. Саме їхня група одержить Це, в іншому разі — “Це неправильне”. Отож, просто подумайте як слід. Якщо то не у їхній групі, в такому разі. . . Чи звернули ви увагу, в такому разі? Бог ніколи не обирає когось з їхньої групи, але Він обрав того, хто не був зв'язаний ані з чим таким. Тому що якась група говорила б: “Бачите, що ми здійснили?” І вони чинять так і сьогодні. Але Бог обирає того, хто є ніхто, ось чому Він і обрав пастуха. Пастухи почувалися цілковито як удома з Богом—ягням поміж себе, з Його Словом, що стало тілом поміж ними. Мудрі та горді так і не прийняли Це, їх обходили стороною.

67 І ми могли б сказати стільки ж про сьогоднішній день чи про будь—яку епоху. Те саме було за днів Мартина Лютера. Те саме за днів Джона Уеслі. За днів п'ятидесятників було те саме. Але Бог не зупиняється заради якоїсь людської організації! Він Своім Духом продовжує рухатися далі, щоб підтверджувати Своє Слово! Це повинно з'явитися та прийти за класом їхньої ж ради, інакше вони не приймуть Це. Оскільки вони, усі церкви сьогодні так вперто налаштовані на те, що вони “зроблять *оце й оте* та об'єднують усі церкви в одну”. Хіба не чекають зараз на посланця, який зможе об'єднати усіх протестантів, католиків та православних, усіх разом, створить одну велику церкву.

68 Отож, браття, в мене була привілеія проповідувати сотням з різних релігій, і у кожній з них є порядні люди. Але нині, пам'ятайте, я пророкую: “Кожній організації доведеться прийняти це, або не бути організацією. Вас примусять”. Ви читали сьогоднішню тусонську газету, де католицькі священники допомагали у рукопокладенні. . . у газеті, допомагали у рукопокладенні одного служителя—протестанта, в Міссурі? І хто там визнавав це? Пресвітеріани, баптисти, лютерани та Асамблеї Бога. Це є у сьогоднішній тусонській газеті.

69 О—о, це шокує! Справа не у тих людях, що перебувають там, справа в отих церковницьких, керуючих верхівках, що спотворили оце все, у системі, що кидає вас у це, хочете ви цього чи не хочете. Неможливо далі бути організацією та втекти від цього гніву, що прийде на землю, і ви побачите, так це чи ні.

Можливо, коли це відбуватиметься, мене вже не буде, зверніться до якої-небудь з цих плівок. І тоді, якщо виявиться, що це не так, то я лжесвідок. Якщо ж це буде так, я сказав вам Правду.

⁷⁰ Це називали “якимись діями нечистого духа”, що суперечили їхньому позитивному мисленню. Сьогодні так багато чути про позитивне мислення: зосередь свої думки на чому-небудь і думай про це позитивно. Диявол вміє так! Існує єдине, що володарює над усім — це є Слово Боже. Якщо твої думки суперечать Слову — забудь про свої думки. Розмірковуй над Словом.

⁷¹ “Месія, — думали вони, — не з’явиться у такому місці, у такому розгардіяші”.

⁷² Чи могли б ви уявити, щоб випешений величний первосвященик чи служитель, увесь відполірований богослов’ям, зайшов у хлів, де повно гною? Та прийняв би Послання бідного, скромного пастуха без освіти, та прийшов би, сказав: “Бачите, я зможу довести Це вам: ось та Дитина, ось той Посланець”?

⁷³ І, знаєте, що сказали б ті люди? “Цей чоловік чесний, він є дуже ширий у тому, що каже Той, але він є цілковито неправий!”

⁷⁴ Я бачив людей, які живуть таким порядним життям, що їй не повіриш, про них нічого не можна сказати, але говорять: “Він є широко неправий. Він просто не знає, про що він говорить. Бог, Він не вчинив би такого”.

⁷⁵ Але тут вони одержали доказ! І, після доказу — “Йдіть туди до хліву й побачите, що там буде лежати те дитя”.

⁷⁶ Ті сказали б: “Тебе звабив якийсь нечистий дух, ось чому ти кажеш таке”. Хоча то було згідно Слова Божого! І вони виявилися надто сліпі, щоб побачити Це, бо їхнє богослов’я засліпило їх. Яка трагедія!

⁷⁷ “Щоб побачили у такому місці? У такому розгардіяші, як тут? У хліву?” В той час як вони влаштували прекрасне місце для Його приходу, в них було все готово до Його приходу, і потім уявити, що Він зійде (та піде) й не принесе Послання їхнім вчителям. “І передасть Це якимось неосвіченим пастухам? І потім приведе Свого Сина, і щоб Він народився у хліву? У звичайному платному хліву? Що, у яслах на соломі? Та такого не може бути!” Вони не хотіли Цьому вірити, бо Це було таким скромним.

⁷⁸ І Це є настільки простим, і ось як мудрі постійно дивляться на Це й не бачать. Це є настільки просто, Воно приводить їх у замішання. Вони шукали Бога десь далеко, в той час як Він був зовсім поруч. Розумієте? Вони шукають десь далеко, в той час як це знаходиться поруч з ними тепер — Христос, воскреслий з мертвих, такий самий вчора, сьогодні та навіки.

⁷⁹ Усі їхні величні справи було залишено без уваги. Але, жодних сумнівів, виявилось, що то є Правда, що “там був Месія”. Ми знаємо це сьогодні. Ми віримо цьому сьогодні. Ми приймаємо це сьогодні.

⁸⁰ Але потім, якщо Бог обіцяв дещо на цеє Різдво, обіцяв дещо на цей день і доводить, що Це є так, а ми все одно відходимо від Цього, ми опиняємося в такому самому класі, що й оті (у далекому минулому в той день), що обійшли Це стороною; бо Це приходить не—не за нашим деномінаційним смаком. Ось чому ми у це Різдво перебуваємо у такому безладі.

⁸¹ Ісус Христос не мертвий, Він живий. Він сьогодні тут! В Біблії сказано: “Він є такий самий вчора, сьогодні та навіки”. Він сказав, у Святого Івана 14:12: “Той, хто вірить у Мене. . .” — (не той, хто прикидається, що вірить, хто *каже*, що він вірить) — “Той, хто вірить у Мене, справи, що Я їх чиню, і він чинитиме також. І більше цих чинитиме, бо Я йду до Отця”. І я бачив, як Він, у моєму власному житті, чинить більше тих самих справ (які Він чинив тоді), ніж написано на сторінках Біблії. І це проходить над головами сьогоднішніх начальників та мудреців, а об’являється дітям, таким, що захочуть навчитися; про що й молився Ісус. Це справді є так, Він вчинив більше, ніж Він. . . Я бачив за свій день, за свої тридцять три роки служіння, — я бачив, як Він чинить більше, ніж я читав про Його справи у Біблії; більше того самого.

⁸² Але не мало значення, що Він вчинив тоді, думаєте, синедріон повірив Йому? “Ну, — казали вони, — тебе зваблено”. Але, якщо розібратися, їхня помилка полягала в тому, щоб з’ясувати. . . щоб з’ясувати не те, що було сказано у їхньому віровченні, але що, як сказано у Слові, Месія чинитиме за їхнього дня. І саме в цьому й ми робимо свою помилку сьогодні — не досліджуємо Писання. Ісус сказав їм: “Дослідіть Писання, в них, ви вважаєте, що маєте Вічне Життя, і саме вони й свідкують про Мене. Вони кажуть вам, Хто Я такий”.

⁸³ Зверніть увагу, Бог знав наперед, що з ними так буде, саме це й було тим *чому*, через яке Йому довелося відправити Це пастухам. Він знав, що ті не зроблять цього, вони не захочуть прийняти Це. Тепер розумієте, чому то повинні були бути саме пастухи? Чому пастухи? Богослови не прийняли б Це. Знову ж, чому пастухи? Невже Це прийшло всупереч Його Слову? Ні! Вони були пастухами, вони знали овець; і ось ким Він народився — вівцею, ягням. Зверніть увагу, Він був Агнцем. Вони—вони були єдиними такими, хто прийме Його. Пастух — це єдиний, хто прийме Агнца. Вони знали, як потурбуватися про Нього — як і сьогодні, коли ми одержуємо Послання Агнца.

⁸⁴ Тепер, найвражаєче! Найскромніші, найнеосвіченіші люди вклоняються Еммануїлу в хліву. Най-. . . І в той же самий час люди вчили там своєму богослов’ю. Звідусіль, з усієї країни стікалися люди, вони приходили на жертвоприношення, які, за словами Єгови, стало “гідотою у Його ніздрях”. І ось скромні пастухи в хліву вклоняються Еммануїлу — Самому Богу, що став тілом та лежав у хліву. Бачите, які ми є з нашими величними освітами та нашою високо піднятою головою, немовби ми щось знаємо, а Бог залишає оце все без уваги. Розумієте? Він чинить те, що Він обіцяє

вчинити, і в Нього так є завжди. Але подумайте про цих непримітних пастухів, що вклоняються там Емман-. . . Еммануїлу у хліву. Це найбільш вражаюче. Ще б пак!

⁸⁵ Потім з. . . Після того, як вони вклонилися Йому та зрозуміли, що Послання, яке вони проповідували, підтвердилося, вони. . . пішли, хвалячи Бога, з найнеймовірнішим Посланням Ангола. Отож, зіставте це з сьогоднішнім днем. Просто зупиніться на хвилинку та подумайте. Люди там вклонилися Богу та хвалили Його за те, що вони побачили, що вони почули, що вони пізнали, це виявилось Правдою — з неймовірним для інтелектуального розуму Посланням. Це суперечило усякій церковницькій думці, та, все таки, то було Правдою! Це було Правдою! Вони повірили їй. І тепер, наскільки безглуздою може бути мудрість людська! Потім говорили, що Ангольський хор проспівав їм першу колядку. Ви могли б уявити собі таке? Що пастух, який не вмів і розписатися сам за себе, від якого смерділо, як з вівчарні, йшов по вулиці, волав: “Слава Богу на Висоті! Ми знаємо, що Він на землі!”

⁸⁶ Священик сказав би: “Цей чоловік з’їхав з глузду. Подивіться у книги та розберіться, чи не є він членом нашого зібрання. Він, звичайно ж, вносить нам неспокій своїми неетичними науками. Проженіть його від нас. Ми не збираємося почуватися незручно поміж людьми”.

⁸⁷ Що ж, ти можеш почуватися незручно поміж людьми та бути прославленим в очах Бога; тобто, зроби свій вибір, тому що, пам’ятай, церковницький смак дня не відповідає Слову Божому. Не буває дев’ятисот шестидесяти дев’яти смаків Цього. Є один смак, одне Слово, один Бог. Ось і все.

⁸⁸ Говорили, що Анголи проспівали їм першу колядку, і також говорили, що вони “одержали Послання від Ангола”. Ангол з’явився їм, дав їм Послання, і вони пішли й переконалися, що Послання виявилось Правдою. І говорили: “Крім цього, Ангол проспівав нам першу колядку”.

⁸⁹ “Чи можете ви уявити собі?” Там говорили: “Бідолашна людина”. Серед них ніколи не відбувалося нічого подібного, ви знаєте, тож для них це було досить дивною наукою. І ось чому вони не могли знайти Цього у Писаннях — їм не було дано знайти Це. Немислиме для мудрих, вони ніколи не переживали нічого подібного. Неймовірно, але, все ж таки, То було Правдою. Це є Правда, ми знаємо, що Це є Правда. Подумайте! Першими Христовими наверненими та першим зібранням стали вівчарі, не духовенство; вівчарі, скотарі. Чому ж пастухи?

⁹⁰ Зверніть увагу! Пішли, хвалячи та прославляючи Бога за те, що вони бачили й чули — чули, як Анголи уперше заспівали для людини. Анголи ніколи передніше не співали для людини. І погляньте на хори, як там ставали, й тренували, й тренували ті голоси — “вони співатимуть при народженні Месії”, — і їх усіх

обійшли стороною! І зійшли Анголи та проспівали звичайним чабанам, не у священницькому вбранні, але у пастушому вбранні. І погляньте, хто одержав перше Послання — це немислимо.

⁹¹ І де це було дано — не у кафедральних соборах, але у безлюдних місцях, там у безлюдних місцях, куди прийшов Ангол Господній. Не у церкві — у безлюдних місцях. У церкві Він навіть і не був бажаним гостем. Вони думали, що Він буде бажаним, і вважали, що у них Це є, але Бог довів, що то було хибним. “Він здатен з цього каміння підняти дітей Авраамові”. Це так.

⁹² Перший раз, коли Анголи співали на урочисту подію — то було в Небі. Якщо ви зазирнете у Йова 38:7 (оскільки я бачу, як деякі з вас роблять помітки), при початку, коли Бог запланував створити Своє перше творіння — землю. Йов був визначною, кмітливою людиною, і він володів усякою мудрістю. Він сказав: “Коли я виходив на ринок, молоді князі — вони всі схилялися переді мною і хотіли хоча б хвилинку послухати від моєї мудрості”. І він не міг знайти пояснення, чому з ним усе так сталося.

⁹³ І ось Бог запитався у нього, сказав: “Підпережи-но стегна свої, як муж, бо Я йду говорити з тобою”. І коли Бог зійшов у вихорі, Він сказав: “Йове, де ти був до того, як Я закладав основи землі? Коли разом співали зорі поранні та радісний окрик здіймали Божі сини, — де ти був тоді, Йове?” І в той момент з того зійшла пиха. “Де ти був?”

⁹⁴ Бачите, перший раз, коли Анголи співали на урочисту подію — то було в Небі. Але їхній спів на землі уперше пролунав для пастухів при народженні на землю Бога, Еммануїла; першими з людських істот, хто почув Ангольський спів, стали скромні пастухи.

⁹⁵ Коли ми беремо наших жінок з розмальованим обличчям, з обстриженими косами, які носять шорти, та вішаємо на них якесь церковне облачення, і стоять там й співають як невідомо хто, і потім ми вважаємо, що Бог має слухати таке? В Нього там десь є Анголи, що можуть розважати Його, ще з тих пір, як. . . ще до того, як Він створив людину. Угу. Виходять та живуть. . . та носять одіж, яка є гидотою перед Богом, і як ви можете сподіватися на те, що це є від Бога? Ти скажеш: “Ну, я належу до. . .”

⁹⁶ “Де ти був, коли Я закладаю основи землі? Розкажи Мені, до чого Я їх прикріпив. Де знаходиться та вісь, на якій вони обертаються? Де ти був тоді?” Ви вважаєте, Бог має питатися в нас чого-небудь з нашої мудрості. Наша мудрість — це тільки є дурість перед Ним. Він чинить те, що, як Він каже, Він чинитиме.

⁹⁷ Ож, зверніть увагу, Бог готується створити ще одне творіння. Він творив смертну землю, смертне життя. Анголи співають на Небі. Але тут Він творить нове Життя, Вічне Життя для людей, і Він співає до Своїх підданих через Анголів — на землі, не на Небесах. Небеса мали Вічне Життя. Розумієте? І Він

співав. . . вони співали для Небес, коли з'явилося смертне творіння; а тут з'являється безсмертне творіння, і нині вони співають для жителів землі. В перший раз — до пастухів. Вражаюче, хіба не так?

⁹⁸ Він заклав початок нового творіння. Що то було? Він Сам у творінні. Бог став тілом та перебував поміж нами. Тобто. . . В Біблії сказано: “На початку творіння Божого”. Бог створився у подобі людини; Бог перебував у Ісусі Христі, Своему Сині. Він побудував Собі skinію з тіла та кісток і жив у тій skinі; Бог, *Еммануїл* — “Бог з нами”. Він побудував Собі будинок, щоб жити в ньому, щоб через це Він міг відображати Своє Слово для Своїх підданих. Коли ти бачиш Христа, ти пізнаєш, який є Бог.

⁹⁹ Пам'ятайте, при народженні царя завжди лунають співи. Хто з вас знав це? Звичайно ж, ви знали. Що ж, тепер, невже ви вважаєте, якби цей Цар народжувався там, якась жінка прибігла б куди-небудь у кафедральний собор та сказала: “Швидко приготуйте постіль та покличете лікаря, бо я буду народжувати Еммануїла”? Якась біднячка з Назарету, з найнепримітнішого міста. . . ще більш порочного, ніж Тусон чи яке-небудь інше, і, при цьому, ця жіночка прибігає туди до великого первосвященика та каже: “В мене—в мене народиться Еммануїл”. Її кинули б до в'язниці. Обов'язково кинули б. Кинули б, жодних сумнівів. Внести у середовище його парафіян таку ересь, він не став би такого терпіти. Він не стане терпіти й сьогодні. Але відбувається точно те саме, точно те саме.

¹⁰⁰ Зверніть увагу, там повинен був лунати спів. Царі були. . . Йому не співали. Люди не співали б Йому, бо не вірили Йому. І це і є причиною. . . Ось Воно з'являється, ви можете також зрозуміти й Це. І в цьому й полягає сьогодні причина того, що люди соромляться хвалити Бога, вони соромляться Христа! Величні кафедральні собори не приймуть Хрищення Духом Святим, вони настільки затверділи у своєму церковництві, що не приймуть Його. Бог знайде того, через кого Він зможе одержати хвалу. “Він здатен з каміння підняти дітей Авраамові”, — як я знову цитую Івана.

¹⁰¹ Зверніть увагу, Його піддані мають співати Йому. А Його підданими на той час були Його Анголи, і вони співали для Його пастухів, що повинні були прийняти Його Послання.

¹⁰² Хто повинен був почути Це першим? Звичайно ж, Його піддані. Ось хто першим почує спів Царя — Його піддані. А хто були Його піддані? Досить-таки вражаюче, чи не так, браття? То не було Його духовенство. То не були богослови. Це так. То не були члени деномінації. Ні, то виявилися пастухи. Чому? Народилася вівця — ось у чому причина. Розумієте? Його піддані почули Це, ті, хто, як знав Бог, повірять. Бог відправив Своє Послання тим, хто повірять Цьому. Він є уся премудрість; Він знає, куди відправити Своє Послання — тим, хто повірять Цьому. Найвищий Небес — відправив найнижчим з людей на землі.

103 Ісус сказав, у Матвія 5: “Блаженні вбогі духом, бо їхнє є Царство Небесне”. Марія, у. . . Якщо ви занотуєте ті місця Писання, це Матвія 5. І якщо ви занотуєте місця Писання. . . Ось що в мене записано тут — місця Писання.

104 Марія сказала, в Луки 1:52, коли вона була помазана Духом, Дух Святий перебував на ній, вона сказала: “Він підняв простолюдинів [в укр. перекладах — “покірливих”.—Прим. перекладача]”. Так сказала Марія, мати Ісуса, сказала: “Він підняв простолюдинів”.

105 Лука також сказав: “Прості люди радо слухали Його [в укр. перекладах: “Багато людей радо слухали Його” (Марка 12:37).—Прим. перекладача]”. Не еліта, богослови, доктори права та богослов’я; але прості люди радо слухали Його, простолюдини.

106 Протягом усіх священних Писань Послання відкуплення давалося через пастухів та через овець.

107 Отож, я маю підходити до завершення, бо наближається час, коли нам треба завершувати. Я оминаю багато місць Писання, просто щоб я міг підвести вас до цієї думки.

108 Протягом усього Писання відкуплення представлялося через пастухів та вівцю. Це так. Ми усі згодні з цим. Чому? То було у тінях та прообразах. І все, що. . . Якби я ніколи не бачив своєї руки, і я подивився б сюди на тінь своєї руки, і я побачив би, що в мене п’ять пальців, я зрозумів би, що це її відображення; негатив відображав позитив. І ось чому Послання завжди приходять до. . . відкуплення приходять через вівцю, бо від самого початку. . . І Він об’явив Себе якраз через вівцю та пастухів. Усе було прообразами та тінями.

109 Отож давайте—но зазирнемо у початок. Адам та Єва, що стояли там у присутності Бога, щоб вислухати Його Послання до них, вони прикрили свої стегна овечою шкірою. Перше проголошене Послання було викладено над шкірою мертвої вівці, яку Бог забив, та зодяг у це Адама та Єву. Після того, як вони спробували створити собі власну релігію з фігового листа, це не спрацювало. Жертвоприношення вівці було встановлено на відкуплення з самого початку, жертвоприношення вівці.

110 Отож, ми будемо зараз завершувати з цим, і покажемо вам, чому то повинні були бути саме пастухи; і чому повинно було бути так, що Він повинен був бути вівцею.

111 Отож, старозаповітні пророки зодягалися в овечі шкіри (угу, ми знаємо це), виявляючи свою віру в Його Слово, що прийде досконалий Агнець. Ось чому пророки.

112 Отож, Слово Боже приходять не до богослова, жодного. . . якраз він—він же й заплутує Його. Це так. Не буває нічого такого, як говорять. . . Ти кажеш: “Ну, цей хлопчина богослов”. Це якраз робить його ще більш далеким від Слова, ніж будь-що з того, що мені відомо. Розумієте? Слово Господа Бога,

незмінного Бога ніколи не змінюється. В будь-якому місці Біблії — Слово Бога завжди приходило до пророків. Не до богословів чи докторів — до пророків! І вони завжди, кожного разу опинялися у неприйнятті та проризстві.

¹¹³ Також і пророки звичайно були з вівчарів. Пророки зодягалися в овечі шкіри, бо вони носили шкіру овець, яких вони пасли. І перше послання до засудженого покоління пролунало над овечими шкірами. Пророки, кажу ще раз, носили, прикривали своє тіло овечими шкірами, бо цим вони свідкували, що вірять, що має прийти досконалий Агнець для того жертвоприношення. І Слово Бога приходило до них з-за овечих шкір. Ці вівчарі. . . тобто, ці пророки звичайно були з вівчарів. Авраам був вівчаром. Ісаак був вівчаром. Яків був вівчаром. Мойсей був вівчаром. Давид був вівчаром. Усі Божі представники звичайно були вівчарами.

¹¹⁴ Отож, ми збираємося розібратися, чому це прийшло до пастухів. Їм було відомо, що вівця безпомічна без пастуха, що веде їх. Вони. . . вівця є абсолютно безпомічна, вона не може йти сама. Ось чому Бог уподібнив Своїх віруючих дітей вівцям. Їх необхідно вести. Але будьте уважні до того, хто вас веде! Не приймайте цапа, він заведе вас на бійню. Бог ніколи не дасть нам цапа, Він дав нам Свого Сина (Святого Духа), щоб провадити нас. Він є нашим провідником — не якийсь поставлений людьми наглядач за худобою, але даний Богом вівчар, який годуватиме овець овечою їжею.

¹¹⁵ Отож, візьми свиню та скажи цій свині: “Я зроблю з тебе ягнятко”. І вимий її. І нафарбуй їй нігті, і—і все таке інше. І годуй її як вівцю, давай їй певне харчування. І посади її на підлогу чи випусти на. . . туди, де пасуться вівці, на люцернове поле чи куди-небудь. І якщо де-небудь буде якась багниста ковбаня, тая свиня щодуху рвоне до тієї багнистої ковбані. Розумієте? Чому? Бо натура у неї все одно свиняча.

¹¹⁶ І це є причиною того, що церковні члени, сьогодні, захоплюються світським, розумієте, бо їхня натура не змінилася. Вони хлєпатимуть усякі церковницькі, богословські помії, але Слово Боже — вони не можуть Його витримати. Вони прийдуть та послухають Слово. . .

¹¹⁷ Знаєте, найбільший у світі лицемір — це ворона. У Біблії, з ковчегу вилетіла двоє. Ворона вилетіла й не повернулася, бо вона стерв'ятниця, живиться падлом. Вона сідала на мертві трупи та набивала собі черево мертвим тілом. Та коли той випустив голуба, голуб не міг винести того сморіду, тож він повернувся до Батьківського дому та Ноя та стукав у двері, поки Ной не пустив його.

¹¹⁸ Отож, ворона здатна цілий день сидіти тут та клювати мертву коняку, й полетіти кудись на поле та клювати зерно разом з голубом. Але голуб не може перелетіти туди й поклювати мертву коняку, а потім клювати зерно; це вб'є його. Розумієте, в голуба нема жовчі, й він не зможе це перетравити.

119 І коли який-небудь голуб Божий, будь-який голуб чи вівця, що годуються Словом, чиста тварина, коли ти почнеш давати їм світське, вони знають, що їхній Вчитель сказав: “Хто любить цей світ чи світські речі, любові Божої навіть і близько нема в ньому”. Дай йому що-небудь таке, що суперечить тому Слову Божому, він не зможе цього терпіти. Але диявол здатен приймати Оце, і також і світське, і назве оте все Божим. Неможливо змішати оливу й воду, це просто не змішається.

120 Вони, усі ці пастухи, їм було відомо, що вівця без пастуха безпомічна. А вони були пастухами й знали, що її необхідно вести.

121 Як сумно, коли бачиш, сьогодні, що вівцю намагаються годувати поміями. Але вівця не стане їсти такого. Ні, панове! Розумієте, овець у ті часи старалися годувати поміями. І коли прийшло Слово, вони були настільки привчені до помій, вони не знали Слова. І саме так є й сьогодні, коли підтверджується та доводиться те саме, що Бог має дещо вчинити. На той час вони настільки звикли до помій, та годувалися поміями, що ти. . . що ж, з ними не поговориш, вони просто не стануть Це слухати, ось і все. Пес. . . В Біблії сказано: “Як пес вертається до своєї блювотини, і свиня йде качатися до свого багна, так відбувається й з отими”.

122 Почути Слово і знов повернутися до того самого багна! І кажуть: “Ах, Це є фанатизм. Не вірте нічому такому”.

123 Бог. . . з вівцями сьогодні є так само — вони повинні довіритися діеті Слова. Вони не приймуть ніякого іншого раціону. Їм не згодуюш який-небудь церковницький раціон харчування — справжнім вівцям. Ні! Ні! Піди, скажи їм: “Тепер, слухайте, ми усі будемо разом. Ось, Ісус молився про те, що ми усі були ‘одно’”. Ви якраз чули зовсім нещодавно те саме, декілька днів тому, в Тусоні, але то є брехня! Ісус не молився. . . Як Він. . . Як ви можете змусити Слово засуджувати Себе? Щоб Воно руйнувало Себе, в такому разі Бог є не більший за будь-кого з людей.

124 Ісус сказав: “Як двоє можуть піти разом, якщо вони не умовилися?” Як ви збираєтеся узяти методистів, баптистів, пресвітеріан та католиків та зібрати усіх разом, і щоб вийшло одно? Ви можете стати одно під людським головуванням, але Ісус сказав: “Щоб вони були одно, як—як *Я й Ти* є одно”. Отож, Він хоче, щоб ми усі стали одно в Ньому, тобто — у Слові! Амінь! Це і є “Одно з Отцем”. А Отець — то є Син, той самий. І то є те саме Слово, проявлене Слово, що проявляє Себе за цього дня, як Воно проявлялося й за будь-якого іншого дня, щоб вам стати одно.

125 Зверніть увагу, Він сказав: “Як Батько послав Мене, так і Я посилаю вас”. Батько, що послав Його, пішов у Ньому, щоб підтверджувати Слово. І той самий Ісус, що посилає Своїх людей, йде у тих людях, яких Він посилає; і каже: “Справи, що Я їх чиню, ви чинитимете також”. Певна річ, Він молився, щоб нам бути одно — одно з Ним, а не одно з якоюсь організацією. Не одно з якоюсь системою, але одно з Богом. Тому що Бог у Своему Слові є одно, і

Ісус та Бог були одно, і ви, і я, і Слово повинні бути одно. Це так. Ми повинні бути одно в узгодженні зі Словом. Не те, що каже хто-небудь, в цьому не припускається жодного приватного тлумачення. Прийми Його — те, що Воно каже, та вір Йому; і Бог підтвердить Його та доведе, що Воно є правильним. Ти вважаєш, що То було тільки для учнів — прийми Його Слово стосовно цього, постав це на спробу хоч раз та переконайся. Ти побачиш, що для тебе це буде діяти точно так само, як Він і обіцяв. Так, панове!

¹²⁶ Вони не стануть харчуватися тими помиями, їм потрібен овечий раціон харчування. В Святого Івана 10 це проголошується: “Вівці Мої знають Мій Голос”. І якщо Він є Слово, то якого ж роду Голос буде в Нього? “Вівці Мої знають Мій Голос, за чужим вони не підуть”. Розумієте? Ісус сказав: “За чужим голосом вони не підуть”. Отож, Його вівця не піде за голосом чужого. Вони не підуть за такими.

¹²⁷ Пророки, пастухи, вівці — усе свідкує про прихід.

¹²⁸ Отож, бачимо незмінного Бога у Його незмінних планах Його Слова на сьогоднішній день. Отож, просто задумайтеся на декілька хвилин — незмінне Слово.

¹²⁹ Тепер, дивіться! Якби—якби Мойсей прийшов з посланням Ноя, це не діяло б. Якби Іван Христитель прийшов з посланням Мойсея, це не діяло б. Якби Ісус прийшов з посланням Мойсея чи Ноя, це не діяло б. І якби Уеслі прийшов з посланням Лютера, це не діяло б. Якби п'ятидесятники прийшли з уесліянським посланням, це не діяло б; ми якраз чули свідoctво про це. Отож, Бог безперервно рухається вперед. Просто пильнуйте за Словом, ви побачите, де ми знаходимося.

¹³⁰ В такому разі, чому перше звіщення пастухів не. . . Якщо оці всі пророки, оці всі визначні мужі були пастухами, то навіщо Богу (Незмінному) змінювати тут Свій метод та приносити Це богословам? Там були пастухи. Прибуття досконалого Агнця, жертва за гріх — повинно прийти до пастуха.

¹³¹ Пастух знає своїх овець краще за будь-кого іншого. Ніхто не знає овець так, як пастух, він навчений для цього. Також знав, якого роду їжу вони їстимуть. Вони. . . він знав, що їдять вівці, і він пізнає своїх овець за тим, що вони їдять. Це. . . якби ти побачив, що якась вівця пішла до помийниці та стала їсти ті помий, ти сказав би: “Заберіть звідси цього падложера”. Розумієте? Отож, Бог знав, куди їх послати.

¹³² Отож, давайте-но візьмемо одного з визначних пророків-пастухів Єгови, щоб підтвердити те, що Бог перебував у цих пророках під овечими шкірами. Тепер будьте уважні. Ми спочатку візьмемо Мойсея. Давайте-но роздивимося його. Його служіння покаже нам Єгову у Його пророці-пастусі. Отож, ми просто розберемо, може, одного, якщо нам вистачить часу, десь протягом наступних десяти хвилин. Ми розберемо двох з них, але, можливо, вистачить й цього одного.

¹³³ Мойсей; Єгова виявляє Себе тут у цьому пророці-пастусі. Йому було дано три дари на підтвердження його служіння та для звернення до старійшин Ізраїля та до фараона. Отож, зверніть увагу на цього пророка-пастуха. Він завжди дає Своїм пророкам надприродний знак, щоб підтверджувати, що то є Бог у них; бо не буває Божої присутності без надприродних проявлень. Ані разу не було так, щоб надприродне не супроводжувало Єгову при з'явленні. Воно повинно супроводжувати. Отож, Він завжди підтверджував Себе, що Він був з цими пророками, затверджуючи те, про що вони пророкували, чи відповідало це Його Слову.

¹³⁴ Отож, перший—перший знак, який Він дав. . .цьому пророку-пастуху (дивіться) — обернути його палицю на змія.

¹³⁵ Друге — його рука обернулася на прокажену.

¹³⁶ Третє — зачерпнути води з ріки Ніл у Єгипті та обернути її на кров.

¹³⁷ Отож, Він дав йому три ознаки, щоб підтвердити Єгипту і, також, Ізраїлю, що він був Божим прореченим Словом.

¹³⁸ Тепер, пам'ятайте, Мойсей прорікав у творіння! Це так. Узяв жменю піску, та кинув це вгору, та промовив: “Нехай з'являться блохи”, — й з'явилися блохи. Сказав: “Нехай з'являться мухи”, — й з'явилися мухи. “Нехай з'являться жаби”, — й з'явилися жаби. Він творив! Отож, людина не може творити, але то була не людина, почнемо з цього. То був Єгова у Своєму пророці-пастусі! Амінь!

¹³⁹ Дивіться! Третій знак, який Він дає йому, не був пов'язаний з його родом занять і не був пов'язаний з його особистістю — його третій знак. Зверніть увагу, перші два знаки мали відношення до його самого та до його роду занять. І то були два єдиних знаки, про які в Біблії сказано, що вони “мали голос”. В іншого ж знаку не було голосу. Але в тих двох знаків, що були дані відповідно до його особистості та для його народу, були голоси. Але в третього знаку, ось, зверніть увагу, він був даний. . .знак, третій знак був знаком смерті — вода, що обертається на кров. Якщо ваша—якщо ваша—якщо ваша кров обернеться на воду, то ви помрете. А де кров, пролита кров — це є знаком смерті; так було для фараона. Третій — то було обернути воду Ніла на кров, що повинно було виявити—виявити його Послання фараонові, що наш Бог — це Бог над Нілом, над богом Нілу. Він є Бог над усім, і Він збирався навести смерть на ту країну. І ось що означав знак крові. О-о, оце так! Безпосередній знак смерті — кров!

¹⁴⁰ Але в інших двох були голоси пророцтва. (Я—я—я сподіваюся, що ви зараз читаєте поміж рядків — те, що я кажу). Але у двох інших ознак були голоси пророцтва для Ізраїля стосовно їхнього майбутнього. (Тепер до тих, хто був нещодавно там на горі, коли було підкинуто вгору камінь).

¹⁴¹ Отож, і збирався. . .він збирався перемінити природу, щоб вона працювала на них. Отож, погляньте на ту жердину,

погляньте на того змія, погляньте на Червоне море та на все, що Він вчинив. Дивіться, як той пастуший дрюк проклав для них шлях виходу. Тая палиця, попавши в руку пастуха, обійшла стороною кожен рядок богослов'я та усе, що говорили священники, і той пастуший посох провів їх через кожную неможливу (для людини) справу. Коли фараон вже був думав, що “у горах пройшли сильні зливи, і це попало у воду, і тоді вона обернулася на кров”, то Бог послав дощем вогонь з неба. І Він звів град дощем з неба, і Він—і Він послав вошву дощем на землю, й усе інше.

142 Чим Він це зробив? Тим пастушим посохом, не підручником. Не вигадками якогось богослова, але пастушим посохом! Ми торкнемося цього за хвилину; Він здійснив це пастушим посохом. Не якимось деномінаційним молитовником, але пастушим посохом. Пастушою палицею вів Своїх овець, прочищаючи шлях, коли вони рухалися до обіцяного Слова по тій країні. Як це чудово сьогодні — коли пастуший посох веде сьогодні Його овець до Обіцяної Країни; обходячи стороною усяке богослов'я та усе інше, що належить цьому світу, та усякі світські речі, та деномінації, усе інше; розкриваючи доріжку та доводячи, що Його Слово є Правдою; пастуший посох прокладає шлях.

143 І, зверніть увагу, той самий пастуший посох, що ним вели овець. . . Ви вірите цьому? Жодних сумнівів, він вів тих овець, він визволив їх з Єгипту тим посохом у його руці. Ми могли б сказати набагато більше про це. Але щоб торкнутися основних моментів — він вів овець та насилвав суд за відкинення Цього! Той самий посох, що для одних став благословінням, для інших став прокляттям. Ті самі води (з проповіді Ноя), що спасли його, засудили цей світ. Той самий посох, що привів Ізраїля до обіцяної землі, засудив тих, хто відмовився піти за пророком-пастухом. Це так, став палицею суду.

Природа: зверніть увагу, як Бог говорить через Свою природу. Якби в нас тільки був час. В мене записано там: Бог говорить через Свою природу. В нас нема часу довести це.

144 Але доведене пізніше, через мідного змія на пастушому дрючку (на якого він намотав ту змію, в пустелі) — це говорить про правдиве викуплення, що з'явиться за хворобу та гріх.

145 Цей посох сам було обернено на змія перед фараоном, і цей же фараон спробував зімітувати через чарівників. І так чинять і сучасні сьогоднішні фараони та удавані віруючі, тілесні імітатори Послання — намагаються повторити те саме, не розуміючи, звідки це приходить; і перевертають Це у якесь деномінаційне дещо, в той час як Це є вільним від такого, як і вітер, якого не заженеш у рамки. Авжеж! Але намагаються зімітувати, практикують наслідування.

146 Але, зверніть увагу, цей же пастуший посох пожер інших зміїв. Де опинилися ті змії? Там на підлозі, та тільки один посох було піднято. “Небо й земля проминуться, — сказав Ісус, — але Моє Слово не проминеться”. Говорить про правдиве викуплення, що з'явиться за гріх.

147 Також, запропоноване Ізраїлю майбутнє. . . і ось де я говорив про Ізраїль, отож, у майбутньому. . . Їм там було запропоновано визволення з рабства смерті через пророка-пастуха. Їх було виведено з неволі пророком-пастухом за допомогою посоху. Розумієте? Це говорило про майбутнього Визволителя Ізраїля від смерті та пекла, через Пророка-пастуха, про якого ми будемо говорити.

148 Отож, про усіх, хто. . . наскільки нам відомо, Ізраїль не прийняв Слвова пророка-пастуха, увесь Ізраїль не прийняв Цього. Отож, дивіться, вони нарікали. “О-о, — коли той чинив чуда, — він визначна людина, — та коли дійшло до його Послання, — це зовсім інше”. Усі великі ознаки супроводжують прихід нового послання. Нам це відомо. В пустелі вони нарікали, в пустелі, та помирали тисячами. Широ кажучи, там було всього двоє таких, хто пройшов до кінця, хто спасся, з двох з половиною мільйонів, — двоє з двох з половиною мільйонів.

149 Ти скажеш: “Це. . . Що ж з ними сталося?” Вони Навічно загинулі.

150 “Усі вони, Брате Брангаме?” Так сказав Ісус.

151 Ті говорили: “Наші батьки їли Манну в пустелі, і вони пили зі Скелі”.

152 І Він. . . Ісус сказав: “І вони, кожен — мертві”, — відділені Навічно, розумієте, кожен.

153 Зверніть увагу: вони нарікали на забезпечений Богом шлях, через це вони й померли. (Тепер, уважно, не прогавте цих декількох останніх зауважень). Вони нарікали! Що навело на них смерть у пустелі — вони нарікали на забезпечений Богом шлях: Послання однієї людини, пророк, провідництво одного мужа. Скажіть мені, де Бог хоч раз здійснював керування через групу. Ви не знайдете такого в Біблії. Один чоловік, вони. . . Слово прийшло до Мойсея!

154 Корей; нам усім відомо, що він—він набрався храбрості та став нарікати, що Бог є несправедливий, що вчинив таку річ — наділив Посланням одного мужа. Він сказав: “Ми усі є святі. Чому нам не можна створити деномінацію? І чому нам не можна мати. . . встановити *оце*, й зробити *оце*, й зробити *оте*?”

155 Бог промовив до Мойсея: “Відділися від нього, Мені це набридло”. І, пам’ятайте, те саме каже й Юда, за останніх днів. Це так — “Вони загинули у закидах Корей”. Ми також знаємо, що сталося з Кореем та—та усіма іншими, хто сумнівався в Божому Слові та Божій мудрості щодо того провідництва одного мужа — кожен з них загинув.

156 Отож, ми помітимо Бога у цьому пророці-пастусі, що виявляє Свої плани на майбутнє у голосі наступного знаку. Отож, дивіться. Ми бачимо це *там*, тепер, давайте будемо пильнувати за цим у наступному знаку.

157 Отож, зверніть увагу, його було послано до його братів, що знаходилися в рабстві, у неволі, з Посланням визволення, з даним Богом знаком, щоб підтвердити Його заяви. Ізраїль пішов за його Посланням, вони повірили Цьому, кожен з них, але вечірнього часу. . . Їх привабили його чуда, але вечірнього часу, коли вони. . . він виклав своє Послання — “То є зовсім інше”. Усі, хто не повірив тому Посланню — померли. Це так. Що ж то було за Послання? Послання про суд, що мав прийти. Увечері, вечірнього часу Бог пройшов крізь ізраїльський табір, щоб побачити, чи повірили люди Посланню Його пастуха-пророка; і усі, хто не повірив Цьому — загинули.

158 Тепер зверніть увагу, ми за декілька хвилин перейдемо до Величного Пастуха. Розумієте? Зверніть увагу на служіння Величного Пастуха-пророка. Його чуда — кожна церква була відкрита й бажала прийняти Його. Вони хотіли, щоб їхні хворі зцілилися. Вони хотіли чинити великі справи. Він був дуже популярним. Та коли настав вечірній час, одного дня, вже після того, як Він обернув воду на вино, та нагодував тисячі хлібом, та чинив чуда, Він почав сідати та проводити з ними бесіди. І Він сказав їм: “Я та Мій Отець є одно. Чому ж ти кажеш: ‘Покажи нам Отця?’”

159 “О-о, брате! Цей чоловік ставить себе нарівні з Богом?” Це було занадто для їхнього церковницького мислення. Але то була Правда. Він був цим! Розумієте? Та коли з ними так сталося, багато хто покинув ходити за Ним.

160 Потім Він повернувся й промовив: “Якщо не їстимете Тіла Сина людського та не питимете Крові Його — не будете мати в собі Життя”.

161 Отож, як ви вважаєте, що подумала б розумна, інтелектуальна людина? Уявляю собі, як священикам, що пустили були Його до храму, стало дуже—стало дуже соромно за те, що пустили Його туди. “Подумати тільки: якийсь чоловік встає та каже такі речі: ‘Якщо ви, люди, не їстимете Мого Тіла й не питимете Моєї Крові’”. Сказали: “Це людина-вампір, бачите — ‘Їсти Моє Тіло та пити. . .’ Та він же людоджер. Ви, тверезомислячі люди, будете. . . ви відійдете подаль від такого лунатика”.

162 Він взагалі не роз’яснив Цього, Він просто сказав Це! Він вчинив так, щоб ті спіткнулися, щоб відділити Своїх овець від цапів. Він вчинив так, щоб відсіяти тих. І тоді ніхто не захотів з Ним співпрацювати. Починаючи з того часу в них не було ніякого співробітництва. Розумієте?

163 Зверніть увагу, вечірнього часу Бог пройшов через табори та побачив, хто увірував. І Він вчинив так само за днів Величного Пастуха. Зверніть увагу на служіння величного Пастуха-пророка, але зверніть увагу й ось на що — на віруючих Його Посланню, але не. . . Це вечірне Послання, ті не повірили Цьому. Вони не повірили, що Він є Бог. Вони захотіли представити Його якоюсь хорошою людиною. Вони захотіли представити Його якимось

пророком. Він був хорошою людиною, і Він був пророком, але Він був більший за це. Ось чому звичайно вчать сьогодні, що “Він просто був порядною людиною, Він був якимось Пророком”. Він був ніким іншим, як Еммануїлом! Він був Богом, що проявився у Своему Сині Ісусі Христі, демонструючи, що Він та Отець є одно. Ось усе, ким Він міг бути.

164 В Захарії 14:7, хочу сказати ось що, говорить про повторне з’явлення вечірніх Вогнів та Послання за останнього часу. Чи звернули ви на це увагу? Усі, хто пішов за Мойсеєм, бачили Полум’яний Стовп, що позначив його на горі Сінай. Він свідкував та говорив про цей Полум’яний Стовп, що з’явився у куші та виклав йому це Послання — багато хто з тих не повірив Цьому. Але всі, хто вийшов за ним з Єгипту (вийшли з цього світу, та перетнули море відділення, та увійшли до пустелі), бачили, як той же Полум’яний Стовп (про який він говорив), підтверджував, що той пастух-пророк був пастирем овець. Вони бачили Його, та все одно багато хто з них не повірив Цьому після того, як побачив Його.

165 Зверніть увагу, як, знову ж, незмінний Бог, Величний Пастир-пророк узяв тих, хто залишився з Ним та Його служінням, на Оливну гору — Величний Пастир-пророк, про Кого ми говоримо — Ісус. Бачили й чули, як Отець (той самий Полум’яний Стовп), що підтвердив Мойсея, підтвердив і Його.

166 Той самий Бог, про якого говорив Мойсей, став над Мойсеєм та довів, через Полум’яний Стовп, що Він — Єгова, провадив Мойсея. Бог перебував у Своему пастирі-пророку.

167 Ось Він бере іншого пастуха-пророка, Величного Пророка, Істинну Вівцю — Ісуса, та обирає трьох чоловіків, та веде їх на вершкву Оливної гори, і там підтверджує Ісуса. І навіть виключає Себе з-поміж усіх інших людей, каже: “Це є Син Мій улюблений, Його слухайте!” І коли вони підняли очі, вони не побачили нікого, тільки самого Ісуса. Це так. Він і був Той. Отож, як на мене, це вирішує все. Розумієте?

168 [Порожнє місце на плівці.—Ред.]. . .Шекіна [Порожнє місце на плівці.] лице. Мойсей побував у присутності Шекіни на горі Сінай. Його обличчя стало іншим. Коли він зійшов униз, йому довелося закривати своє обличчя покривалом — пастуху-пророку Мойсею, в якому перебував Єгова, частково, всього лише частково, — своє обличчя. В його вустах було Слово.

169 Але зверніть увагу, коли Величний Пастир побував у присутності Шекіни. Що сталося тоді? Увесь Його зовнішній вигляд перемінився. Він не був просто частиною Бога, Бог перебував у Ньому повністю! Він був Еммануїлом.

Чому то повинні були бути саме пастухи?

170 Погляньте-но! Бачите, тепер, Всемогутній Бог наглядає. . .точніше, зображує Себе у пастусі-пророці Мойсеї. Дивіться, як об’являється Бог. (Це моє останнє зауваження).

Бачите, як Він стоїть помазаний в присутності Полум'яного Стова! На горі абсолютно нікого, тільки Мойсей та Єгова. Амінь! Амінь означає “нехай буде так”.

171 Дивіться! “Поклади свою руку собі за пазуху!” Але, дивіться тепер за цим другим знаком, в якого був голос. “Поклади свою руку собі за пазуху”. В нас нема причин для того, щоб вважати, що Мойсей був лівшею, тож, схоже, він поклав собі за пазуху свою праву руку, бо більшість людей є праворукими. Він поклав свою праву руку. . . Тепер, дивіться! Що за картину ми бачимо тут: Єгова у Мойсеї, у пастусі-пророці! Мойсей представляв Бога, тому що Бог перебував у Мойсеї. Дивіться, як він поклав свою. . . “Руку собі за пазуху”. Що за знак!

172 Тепер, ось він стоїть, тримаючи праву руку в себе на серці (стоїть, наприклад, ось *так*), де сховані таємниці відкуплення, що були скриті ще відтоді, як було закладено цей світ. Ось чому пастухи. Ісус є правою рукою Бога, як нам усім відомо. І ось Мойсей зображує Його в точності. Він володів таємницями Отця й відкрив їх нам. Запримітьте, дивіться, як він дістає з пазухи свою руку, вражену смертельною проказою. Виявив, що Бог зробить зі Своєю Правою Рукою. Зверніть увагу, від прокази не існує ліків. Зверніть увагу, знову ж, то не була просто легка форма прокази, то була остання її стадія — біла як сніг; його рука була вражена жахливою хворобою. Як Мойсей, мабуть, почувався, коли відняв свою праву руку від серця, з пазухи, і його рука виявилася вражена проказою! Проказа символізує гріх — невиліковна, і тим більш у своїй останній стадії.

173 І, браття, ось де був цей світ, коли Бог дістав Свою Праву Руку зі Своєї пазухи! Цей світ було вражено смертельною проказою, і від неї не було ніяких ліків, зовсім. Так воно є й сьогодні, бо вони не хочуть прийняти цілительний засіб. Цей засіб було виготовлено на Голгофі, але люди хочуть обійтися яким-небудь людським приписом замість Божого припису від гріха.

174 Візьміть до уваги, це з'явилося не поступово, як звичайно буває при проказі, але раптово! Коли він дістав свою руку, вона була вражена, вона була уся в проказі. Зверніть увагу, що сказав Бог: “Отож, тебе не знесе у гріх поступово, але, в день, коли ти скуштуєш від нього — того дня ти помреш”. І це є так — “В день, коли ти скуштуєш від нього”.

175 Зверніть увагу, пророк-пастух вразив себе сам. Він узяв, за велінням Божим, та поклав свою руку собі за пазуху та витяг її вражену проказою. Пророк-пастух вчинив це сам. І Величний Пророк-пастир, Ісус зробив це Сам — “Я кладу Своє життя, ніхто не відбирає його у Мене”. Він був Величним Пастирем, Величним Пророком-пастирем — “Ніхто не відбирає його у Мене. Я роблю це Сам”. Зверніть увагу, це сталося не поступово, це сталося за одну хвилину. Величний Пастир Сам узяв нашу провину та вразив Себе, узяв наші гріхи та поклав це на Себе. Недивно, що поет написав:

Гори розтопилися, небо потемніло,
Голову схиливши, Він помер — мій Спас;
Роздерлася завіса, нам відкривши шлях
До Небесної радості та Вічного дня.

176 Ця таємниця протягом усіх цих років перебувала у Божому лоні, покрита Його правою рукою — Ісусом. Величний Пастир узяв на Себе нашу провину за нас. В Ісаї 53:6 сказано: “Він був ранений за наші гріхи. Він мучений був за наші беззаконня. Кара за наш мир була на Ньому. І Його ранами нас було uzдоровлено”. Таємниця Божого uzдоровлення знаходилася в лоні Ісуса Христа, тобто, Бога, Він перебував по правицю Бога, це єдина вівця, що містила у Своему лоні таємницю. Ось чому вівця постійно повинна була бути прообразом Цього! При початку була вівця, при завершенні була Вівця. Ось чому Це повинно було прийти до пастуха — щоб знати, як потурбуватися про свою Вівцю. Ви розумієте Це? Зверніть увагу — “Він був ранений за наші гріхи, мучений за наші беззаконня, кара за наш мир на Ньому”.

177 Зверніть увагу: це з’явилось швидко, і це пішло швидко — одразу як тільки праву руку було витягнуто з-за пазухи вдруге. Смертельна недуга зeszла, коли він витяг її вдруге. І коли Величний Пастир, Вівця-пророк, коли Він сказав... На Голгофському хресті, коли Він заплатив кару за гріх за нас усіх, Він сказав: “Звершилося”. З гріхом було покінчено, штраф було заплачено, з боргами було владнано! Не потрібно було чекати цілий рік, чи щоб прийти до цього, врешті-решт, за днів якогось-небудь реформатора чи ще кого-небудь, з цим було завершено прямо тоді!

178 Гріх з’явився миттєво, через переступ Божого Закону, через порушення одного Слова. Сьогодні, браття мої, ваша душа висить над пеклом на ланцюзі. І той ланцюг — то не якась богословська семінарська наука, той ланцюг — то не якась деномінація чи якийсь віровчення, яким ви живете, той ланцюг — то Слово Бога! Ісус дав людській расі Своє Слово для життя, а Єва розірвала всього лише одну невеличку Його ланку. І це... будь-який ланцюг є не сильніший за свою найслабшу ланку. Коли ти видаляєш одне Слово... Таким був початок Книги.

Ісус прийшов у середині Книги, сказав: “Не хлібом самим житиме людина, але кожним словом, що виходить з вуст Бога”. Такою була середина Книги.

В кінці Книги, Він сказав: “Хто відніме одне Слово (неправильно витлумачить одне Слово), видалить Звідси одне Слово — Я заберу його частку з Книги Життя”. Ти проходиш над пеклом, висячи на Слові Божому. Не дозволяй, щоб хто-небудь втиснув у тебе що-небудь таке, що не є **ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ!**

179 О-о, я розумію... Що ж, ті кажуть: “Атож, ми виконали усе. Ми виконали усе!” Це те, що, можливо, думали первосвященики

та інші за днів Великого Пастиря. Це те, що думала Єва. Це те, що сказав їй сатана: “Напевно Бог не вчинить такого”. Але Він вчинив, бо Він сказав, що Він вчинить. І це є причина, за якої Він ще раз вчинить це й сьогодні.

¹⁸⁰ Недивно, як Він сказав: “Як було за днів Ноя, коли спаслося вісім душ, водою, так буде й при приході Сина людського”. Бачите, дуже мало — “Бо тісні ті ворота, й вузька та дорога, що веде до Життя, і мало буде таких, хто знайде Ї”. Це так. “Бо широка є та дорога, що веде до загибелі, багато хто піде нею”.

¹⁸¹ Коли Величного Пастиря було вражено, Величну Вівцю-пророка, коли Його було вражено там, Він промовив: “Звершилося!” І в ту хвилину, одразу як тільки було вражено цього Пастиря, все скінчилося. З гріхом було владнано, гріха більш не існувало. Вони стали чисті, штраф було виплачено. Для віруючих, чії імена були записані у Книзі Життя, призначених від закладин світу, все звершилося в ту саму хвилину, коли Ісус сказав, що це звершилося. Він, той Величний Пастир, прийшов за Своїми вівцями. Звершилося — Божа права рука була витягнута з Його лона, була вражена. Потім у Великдень Він воскресив її (амінь), знову повернув її до Свого лона та простяг її тобі й мені, у вигляді Його Слова, щоб відкупити нас для першопчаткового саду, з якого гріх забрав нас. Скриту таємницю Його величного серця було об’явлено Пророком-пастухом. Її було об’явлено Пастирем, Пророком-пастирем.

¹⁸² Недивно, що гори стрибали та вигукували у той день. Недивно, що сонце сховало своє обличчя та кричало від радості. Недивно, що уся природа дала собі волю; вітер розхитував дерева, що вони хиталися, хиталися, та раділи, та стрибали. Вони бачили, як Пророк-пастир, на тій горі, відкуплює кожне ім’я у Книзі Життя. І вони побачили, що їхню ж природу відкуплено! Вони волали та вистрибували. І на землі стався землетрус. І гори розпадалися, і каміння вивалювалося. І сонце зайшло. І— відбувалися всілякі речі. Як і на будь-якому зібранні, коли Пастир об’являє тобі, що “звершилося!” Там. . .

¹⁸³ Я бачив напади вистрибування та напади радості, та при цьому не було завдано нікому шкоди. Гори стрясалися, і вони. . . сонце згасло, і відбувалися всілякі речі, але при цьому нікому не було завдано шкоди. І я бачив зібрання, на яких сила Божа об’являлася людям, що вони є “вільні від цього світу та світських речей”, і радість Господня наповнювала громаду. Вони вставали, та волали, та плакали, та вигукували скільки було сили, на славу Богу. Я ніколи не бачив ніякого безладу, все завжди було благоприсойно; бо вони розпізнали, що їхнє ім’я було записано у Книгу Життя Агнця перше закладин світу. Величний Пророк-пастир приніс їм Послання, і їх було визволено Пророком-пастирем. Не мало значення, що говорили про Це у інших церковних колах, вони знали, що сталося. Точно як і з тими пастухами там — вони знали, що сталося.

184 Нікому з людей не дано права виходити за священну кафедру проповідувати Слово, допоки він, як і Мойсей, не зустрінеться з Богом на таких основах, що жоден з богословів не зможе роз'яснити Це. Мойсей побував там! Не мало значення, як послані Ізраїлем говорили: “о-о, то нісенітниця, тобі просто уявилося, що ти бачив це: це нісенітниця”, — в нього неможливо було відібрати Це — він знав! Він побував там! Це сталося саме з ним! І нікому богословської ступінню чи якоюсь докторською ступінню не дається права претендувати з кафедри на Послання Ісуса Христа, допоки в нього спочатку не буде зустрічі з Богом обличчям до обличчя у Полум'яному Стовпі. Він не має права називатися посланим, бо усі богослови в світі не зможуть роз'яснити Це тобі якимось по-інакшому. Це сталося з тобою! Ти був там, ти знаєш про Це. Не цікавить, що там хто каже чи як настійливо вони можуть говорити: “ті дні минули, це не є так”, — тобі...це сталося з тобою, і це є згідно Слова.

185 Так, з цієї причини Мойсей і зрозумів, що цей Голос, що проговорив до нього, був Голосом Слова. Він знав, що Бог сказав був Авраамові: “Твоє насіння чотириста років житиме там, але Я визволю їх”. І він знав, що чотириста років добігають кінця, і що його було покликано до того, щоб виконати це.

186 Чоловіки та жінки, Бог обіцяв за цих останніх днів, що Він вишле Свого Духа на усяке тіло. Він обіцяв, що Він пошле Хрищення Духом Святим, і Він скличе Наречену, незаплямлену та безвадну. Він обіцяв це здійснити, Він здійснить це. Не слухайте цих пастухів-найманців, вони зведуть вас. Святий Дух — це Пастир, що годуватиме вас овечою їжею від цього Слова. Вона завжди приходиться через Пастиря. Він є нашим Пастирем. Слухайтеся Його, ви, вівці Його отари; якщо ви є ті вівці — слухайте Його Голос. Не те, що каже хтось інший — слухайте те, що каже Він. Чужий голос — він вам невідомий.

187 О-о, слухайте, як Могутній Пастир-пророк знову витлумачує та представляє їм. Іван, коли він стояв у річці Йордан, дивіться, що він сказав. Стояв там, проповідував, він сказав: “Наступає година...”

188 Зверніть увагу, Іван був священницьким сином. Такі завжди йшли стопами свого батька, ось як виникли наші прізвища. Чим вони займалися, так їх і називали. І Іван повинен був стати священником, як і його батько.

189 І, вам відомо, ця мати, коли вона зачала, після того, як Ангол Господній з'явився його батьку Захарії, та пішла додому до Єлисавети, і вона була вже шість місяців як...вагітна. Та вона ще не відчувала ніякого життя, вона була налякана, бо дитина не робила ніяких порухів. Це було ненормально.

190 І Дух Святий, Ангол Господній з'явився Марії та сказав їй, що вона “не знаючи мужа, народить дитину”, та розповів їй про стан Єлисавети.

¹⁹¹ Вона відправилася в гори Юдеї, щоб розповісти Єлизаветі. І коли вона побачила Єлизавету, вона сказала їй, що “стане матір’ю”. Та вона не могла зрозуміти ось цього — “не знаючи мужа”. Але вона сказала: “Святий Дух огорнув мене й сказав, що це Святеє, що народиться від мене, буде названо ‘Сином Божим’, і що я дам йому ім’я ‘Ісус’”. І як тільки ім’я Ісуса вперше було вимовлено людськими вустами, нерухома дитинка в утробі своєї матері затріпотала від радості та вигукнула, застрибала в утробі матері, а досі не виявляла жодних ознак життя.

¹⁹² Проречене Ім’я Ісуса Христа внесло життя у мертву дитину. Що ж Воно вчинить у церкві, яка каже, що вона є народжена згори?

¹⁹³ А ми сидимо кислі, як огірки у розсолі, та дозволяємо, щоб відбувалися подібні речі. І боїмося піднятися, та засвідкувати про свої переконання, та засудити оцю всю нісенітницю, представити Ісуса Христа таким самим учора, сьогодні та навіки. Зараз різдвяна пора, викиньте оцих Святих Миколаїв та усе інше, разом з тими дурницями комерціалізації. Де у Біблії ви чули про Святого Миколая? Це римська міфологія, в цьому нічого нема взагалі, нічого такого не існує. Не вчіть своїх дітей таким дурницям. Коли одного дня вам доведеться розповісти йому, що то все небиліці, виявиться, що ви брехали своїй дитині. І це зведе на ніщо ваше свідцтво про Ісуса Христа, вона скаже: “Мабуть, і з Цим є так само”. Поверніть у Різдво Ісуса Христа, Величного Пастиря-пророка, котрому Воно й належить.

¹⁹⁴ Зверніть увагу, прислухайтесь до цього пророка, Івана, як він стоїть там. Нам усім відомо, що він був визначним пастухом-пророком. Отож, в нього було послання, Ангол знав, що він представить Ісуса.

¹⁹⁵ Отож, йому не можна було йти до якоїсь семінарії. Там сказали б: “Ось, ти знаєш, що доктор *Такий-то* — це ідеальний кандидат сьогодні на таке місце. Ти повинен будеш представити його. І ти знаєш, що якраз...” Розумієте, йому не можна було вплутуватися у людське.

¹⁹⁶ Нам сказано, що він у віці дев’яти років подався до пустелі, щоб проходити підготовку перед Богом. Ось звідки з’являлися пастухи. Зверніть увагу, його послання було не таке, як у богослова, з якимись гучними, роздутими словами якогось титулизованого мужа. Він говорив: “Ах ви, зміїне поріддя”. Говорив релігійним людям: “Ви — кубло змії”. Це те, що він бачив у пустелі — він бачив змію. Наймерзотнішим з того, що він міг знайти, була змія, і він назвав тих тогочасних священиків, та проповідників, та богословів — “Кубло змії!” Сказав: “Хто вас попередив тікати від гніву, що наступає? Не починайте говорити: ‘Ми належимо до цього, а ми належимо до того’, — бо кажу вам, що Бог є здатен з цього каміння підняти дітей Авраамові”. Каміння — це він бачив у пустелі. “Сокиру також прикладено до коріння дерева”. Ось що він бачив: змії, дерева, пустеля. І,

розумієте, таким було його послання. Він не володів гучними, роздутими словами якогось визначного доктора богослов'я (що міг би детально роз'яснити Це), він проповідував у точній відповідності з природою.

197 Ось що ми виявляємо тут: пастуший посох, пастух, вівця — те, що є у природі.

198 Що він вчинив? В нього було важливе завдання, він був тим, хто впізнає Месію. Він сказав: “Кажу вам: ‘Він зараз стоїть поміж вами. І ви не впізнаєте його, бо ви є настільки пов’язані своїм богослов’ям, ви не знаєте, де ви знаходитесь’”.

199 В один з днів виходить Ісус, той сказав: “Ось іде Агнець Божий, що забирає гріх світу”. Агнець! Аллілуя! Справжнє Викуплення! Ось іде те, що передвіщалося кожною вівцею, починаючи з часів Еденського садку — звичайний чоловік, підходить до річки.

200 Там сказали: “Іване, як ти впізнав Це? Я не побачив жодної відзнаки”.

201 “Але я свідчу: я бачив Духа Божого, що сховався, подібно голубу, і Голос промовив: ‘Це є Син Мій Улюблений, що в Ньому Мені любо перебувати’”.

202 Дивіться — Голуб та Агнець. Бачите? Так. Що якби то був... що якби то було дещо... Що якби там опинився вовк? Що ж, той Агнець не міг би зійти на... тобто, той Голуб... Бог символізував Себе голубом — найсумирнішим з усіх птахів небесних; Свого Сина — вівцею, найсумирнішою з усіх земних тварин. Розумієте, чистий птах небесний, не ворона, не стерв’ятник, але голуб. Не свиня, але ягнятко. Будь-яка інша натура не підійшла б.

203 І, дивіться, коли Голуб зійшов на Агнця, Він повів Його. Не так, як бажав Він, але так, як бажав вести Його Отець. Отак воно є й сьогодні зі справжнім агнцем. О-о, різдвяна овечко, невже ти не знаєш, що Бог веде тільки за допомогою Свого Слова? Це і є Його посох.

204 Зверніть увагу, нічого не сталося, але Іван сказав: “Усі інші не бачили Цього, але я свідчу: ‘Я бачив Це’”. Представляє: “Ось Агнець Божий, що забирає гріхи світу”.

205 Нехай я тепер представлю своє різдвяне Послання, тепер, коли я завершуватиму — “Ісус Христос учора, сьогодні та навіки є такий самий”. Це є той самий Агнець. Він так само є Агнцем сьогодні, як Він був і тоді. Він так само перебуває тут, як Він перебував і там, бо Його Слово є таке саме. “Де двоє чи троє зібрані в Ім’я Моє, там і Я поміж ними”. Це те, що Він сказав, у точності. Він ніколи не міняється, Він є Бог-Слово. Він ніколи не міняється, подає, як і раніш, Своім вівцям, годує їх через Свого Пастиря-пророка Своєю їжею для овець, у першу чергу. Не богословам — Своім вівцям.

206 Ті ж не... Як можуть оті інші їсти Це. Але мудрі... Зверніть на це увагу! Але мудрі та інтелектуальні, добре вивчені цим світом все одно бажають говорити, що існує Святий Миколай. І є усілякі вигадані історії та інше, чому вони вклоняються, бо не хочуть прийняти Його — Слово; тому що, у їхніх деномінаціях, Це не відповідає їхньому смаку — пастухів-найманців сьогоднішнього дня. Найманці від віровчення, що хочуть об'єднати вас під одним цапом — не вірте такому! Вони заведуть вас на бійню. Слухайте Величного Пастиря, що народився дев'ятнадцять століть тому, цього місяця. І колись там у Його Посланні з'являться правдиві пастухи, що знатимуть, як піклуватися про овець.

207 Зверніть увагу, вони все одно бажають цього. Вони не хочуть прийняти Це сьогодні, точно так само, як тоді й ті, бо воно не відповідає їхньому церковницькому смаку. Вони перевертають те Слово та підганяють його під свою організацію, і вони не хочуть проповідувати Слово. Не хочуть! Вони кажуть: “Ну, то було для апостольських днів. Тут не малоса на увазі *оцього*”. Тут мається на увазі саме те, що в Ньому говориться. Воно не потребує того, щоб хто-небудь...?.. витлумачував Його для інших.

208 Отож, давайте-но в цю годину схилимо наші голови та серця до земного пороку та швиденько поквapiмoся до ясел, щоб узріти та прийняти Світло, що оце його Слово з'являє через Пастиря — Величного Пророка-пастиря, Ісуса Христа Сина Божого. Я говорив до вас довго. Може, мої слова були не такі відшліфовані, як личить проповіднику, я й не старався їх відшліфувати. Я стараюся висловлювати Це так, як Він подає Це мені.

209 Але, ви розумієте, чому то повинні були бути саме пастухи? Ті були настільки навчені думати по-іншому, що вони не прийняли б Цього. І сьогодні нас намагаються вести усякі наглядачі, обласні пресвітери, єпископи, священники, кардинали, папи, все що тільки може бути в цьому світі. Але Бог дав нам Пастиря, і тим Пастирем є Святий Дух.

210 Послухайте мене зараз. “Коли Він...” — (не якась думка, *Він* — це особовий займенник) — “Коли прийде Він, Дух Святий (Дух Правди), Він об'явить вам оце все, що Я сказав вам, та звістить вам те, що має настати”. Це і є Величний Пастир, Це є той Величний Пастир, якого залишив Ісус. І Дух Святий написав Біблію, так сказано у Біблії: “Давні мужі, ведені Святим Духом, записували Слово”. Отож, чи міг би Святий Дух потягнути тебе до якогось віровчення? Чи міг би Він потягнути—потягнути тебе до чогось такого, що це Слово не каже? Та таке було б цілковито неможливим. Святий Дух виявився б неправдомовцем, якби Він сказав, що “Ви повинні робити *оце*”, а потім повернувся б та сказав: “Ні, То було помилкою, робіть те, що каже вам робити церква”.

211 Отож, якщо ви прислухалися до чогось іншого, що відволікло вас від істинного, правдивого Пастиря, що повів би вас до Слова — від Святого Духа, і у вас нема того переживання, і не маєте свідoctва Святого Духа у своєму житті, без якого. . .

212 Бог є Один. Бог — це єдиний, хто має Вічне Життя, і Він є Вічним Життям. А усе, що мало початок, має й кінець. І якщо ти просто член церкви, вона мала початок. Але в Слова Божого нема початку, в Бога нема. . . І коли ти народжуєшся від Бога, ти народжуєшся від Слова, тоді ти стаєш сином Бога, і твоє ім'я було записано до Книги Життя Агнця перше закладин світу. І ти, колір твого волосся, колір твоїх очей, твоя постать — Бог бачив тебе ще до того, як було закладено світ. І Він бачив тебе, людську істоту, яким ти будеш. І хоча там мине ще мільйон років, ніщо не втримає тебе від повернення у той досконалий образ, який Бог призначив тобі від початку — “Вівці Мої чують Мій Голос, за чужим вони не підуть”.

213 І якщо ти не прийняв сьогодні того Вічного Життя, і ти звертаєш свій погляд на якусь казочку про дитинку, що лежить у ясельках, і навколо стоїть група мудреців — не вір нічому такому. І, намагатися думати: “Ну, я буду хорошим. І я чинитиму *оце*. І я приєднаюся до церкви. І це все, що мені потрібно зробити”. Ти загинулий. Якщо ти не маєш Вічного Життя, як ти збираєшся жити вічно?

214 Можна взяти зернятко пшениці, мені все одно, яке досконале воно зовні, можна скон-. . . Наука сконструювала якість, що його можна розрізати: в нього така ж волога, така сама серцевина, такі ж елементи, що й у зерні, яке виросло на полі — таке саме. Віднесеш їх у лабораторію й не зможеш відрізнити одне від іншого — з одного вийде так само добрий хліб, як і з іншого, з одного вийдуть такі самі пластівці. Та єдине, як їх можна відрізнити — поховати їх у землі. Те, яке було створене людиною, залишиться там, воно згниє й ніколи не проросте. Але те, яке було створене Богом, яке має зародок життя — воно знов живе.

215 Ти можеш підроблюватися під Християнина, можеш відвідувати церкву, подібно Християнинові, ти можеш записати своє ім'я у книгу, як Християнин, ти можеш приєднатися до деномінації, як Християнин; це буде все нормально, але якщо у тобі нема того Вічного Життя, за яке той Величний Пастир віддав Своє життя, щоб відділити. . . Коли Бог зійшов у П'ятидесятницю, Він зійшов у вогненній кулі, подібно як Він сходив на гору Сінай, як Він зійшов перед першим пастухом — Мойсеєм. І, коли Він зійшов, Він розділився у язиках полум'я, що осіли на кожному з них — Бог розділився у Своїх людей. І якщо ти не прийняв те, що. . . Петро сказав, що “Це для вас, і для дітей ваших, і для тих, що далеко знаходяться”.

216 Друзі, не слухайте ніяких богословських міфів, народіться згори. І коли ви народитеся, той Дух, що буде у вас, є частиною

Бога і свідчить, що кожне Слово Бога є “Правда”. Якщо ви не одержали того переживання, поспішимо нині до ясел, до Слова. Давайте–но поспішимо до Біблії, геть від цих прикрашених, зарослих богословськими термінами церков, до справжніх ясел — до Божого Слова, в якому об’явився Месія.

Схиливши наші голови, будемо молитися.

217 Любий Боже, я не знаю, що сказати ще на цей раз. В нас наближається Різдво, вулиці заповнені чоловіками та жінками, хлопцями та дівчатами, що тісняться, штовхаються, стараються купити подарунок, щоб надолужити комусь, хто теж їм щось подарує. Багато хто з тих, хто називає себе Християнами, там на вулицях купує цигарки, горілку, на різдвяні презенти. Боже, здається, немовби вони жбурляють це Тобі в обличчя, навчаючи своїх дітей якимось вигаданим історіям, римсько–поганському богослов’ю про якогось Святого Миколая, якомусь міфу, що легко приймається цим світом, і вони відкидають правдивого Христа у Різдві, правдивого Агнця.

218 Боже, я молю сьогодні, щоб, коли ми звернули наші голови до пороху, з якого Ти нас вивів. . .Одного разу Ти сказав Авраамові, визначному пророку–пастуху: “Вийди, Аврааме, та злічи піщинки, що на березі моря”.

219 І той сказав у відповідь: “Вони ж незліченні, я не можу їх злічити”.

220 Потім Ти сказав: “Підними очі до небес та злічи зорі”. І той знав, що це неможливо. І Ти сказав до нього: “Таким буде й твоє насіння”. Ми дивимося на те послання до того визначного пастуха–пророка — “від пороху земного до зірок небесних”, що хоч у наших тлінних тілах присутня смерть, яка забере нас до пороху, існує Життя, яке зможе підняти нас до зірок.

221 Як Ти сказав був Твоєму визначному пророку Даниїлу: “Ті, хто знають свого Бога, за останніх днів, звершатимуть подвиги. І ті, хто навернуть багатьох до праведності, сьятимуть яскравіше зірок на віки вічні”.

222 Господи Боже, Великий Творець, Який так бажав прийти на землю у вигляді Ісуса, щоб дати людині пізнати, хто такий Бог. І Ти був Єдиний здатний прийняти кару смерті, жоден Ангол, жоден замітник не міг би так вчинити. Ти був Тим, Хто визначив кару, і тільки Ти один міг справедливим чином забрати це. І, як Дух, Ти не міг померти. Але Ти зробився тілом, щоб Ти міг померти, і став Агнцем, щоб Тобі забрати гріх Твоїх Відкуплених, яких Ти повинен був відкупити Своєю Кров’ю.

223 О–о, ця історія є настільки величною, Господи, вона проходить над головами стількох людей. Подумати: “Малий Єгова лежить у яслах, Він повинен був пожити як немовлятко. Малий Єгова, народжений у хліву. Малий Єгова грається з дітьми на вулиці. Малий Єгова–підліток. Малий Єгова–школяр. І —

Могутній Єгова”. Ти був оцим усім. “І, потім — Єгова-Агнець. Єгова-Пророк”. І Ти став оцим усім, щоб Тобі понести кару за гріх і дати нам Вічне Життя.

224 Пробач нам, о Боже, нам, вбогим, негідним створінням цього світу. Ми впокоруємося сьогодні, Господи, коли читаємо, що Ти вчинив для нас, і як мало ми вчинили натомість. Як Ти приходив за днів визначних релігійних лідерів! Як Ти прагнув стояти та відображати Слово Отця! Як Ти не йшов на компроміс з їхніми теоріями! І сьогодні таке враження, що ніхто не хоче встати та сказати, що Слово, як і раніше, є “Словом”, та не йти на компроміс. Ми молимо, Боже, Ти пробач нам оці всі речі, якими ми так зневажали. І дай нам сьогодні у наші серця, які ми віддаємо Тобі як ясла. І ми знаємо, що кожного разу, як приймається Розіп’ятий Христос, відбувається нове народження, з’являється новонароджена вівця, лунає спів Анголів на Небі. Анголи знову співають над одним грішником, що кається.

225 Ми молимо, Боже, якщо сьогодні тут є такі, хто не знає Тебе як правдивий Божий дар, як особистого Спасителя, не просто за якоюсь інтелектуальною концепцією, але за новим народженням (народившись від Твого Духа), нехай вони приймуть Його просто зараз, Господи, наші голови схилені. І якщо виявиться хто-небудь такий, Господи, що не зробив цього, нехай їхні серця приймуть нині радість та, подібно пастухам минулого, знайдуть у яслах свого серця Слово, Месію; і їм буде підтверджено, що це є Святий Дух, Величний Пастир цього дня. Ми просимо це у Ім’я Ісуса.

226 Поки наші голови схилені, і я сподіваюся, що схилені й наші серця, ти—ти, мій любий брате, хоча ти й член церкви. . . І я сподіваюся, що не образив тебе, сказавши те, що я сказав. Я. . . Належати до церкви — то все гаразд, нам слід це робити, але, о брате, просто не приймай це, тобі повинно народитися згори. Ось що сказав Величний Пророк-пастир: “Повинно вам народитися згори”. Він сказав це одному богослову: “Ти повинен народитися згори”.

227 І коли ти народжуєшся згори, це не просто тому, що ти віриш. Кажуть: “Ти народився, коли повірив”.

228 Але у Біблії сказано: “І диявол теж вірить”. Отож, зверніть увагу, це не те, то є переживання.

229 Ти скажеш: “Ну, я жив хорошим життям”.

230 Так було й з апостолами, але вони не були народжені згори, поки не прийняли Святого Духа. Вони навіть не були навернені, поки не прийняли Святого Духа. Пам’ятаєте ніч перед зрадою. . . тобто, при зраді, якраз перед тим, як сталася зрада? Ісус сказав Симону Петру: “Ти, коли навернешся, зміцни братів своїх”. А Петро ходив за ним три з половиною роки, та виганяв демонів, та уздоровлював хворих, проповідував Євангелію, і все одно (згідно Слова) він навіть і не був наверненим.

231 Отож, чи хочете ви сьогодні у своє серце такого Посланця? Якщо—якщо ви дійсно хочете Цього. . . Не має жодного значення, хто там що каже. Це є правдивим, брате, сестро. Я знаю, що це є правдиве. Чи не піднімете ви, поки кожную голову схилено і очі у кожного заплюшені, не для мене, я просто людина, ваш брат, але для Христа — свою руку, скажіть: “Я вірю Цьому. І я дуже хочу собі у серце того Христа, справжнього Христа Різдва”? Чи не піднімете ви зараз свою руку? Благословить вас Бог. Це добре. Благословить Бог і вас також. Благословить вас Бог. О-о, всюди руки.

232 Нехай це станеться, брате; нехай це станеться, сестро; нехай це станеться, друже мій; наповніться Божим Духом. Що там то говорите — яка різниця? Пам’ятайте, це є ваше життя. Нас до ранку вже може не бути на цій землі; гарантії, що ми зробимо наступний подих — нема. Наступного подиху може вже не бути, тільки за благодаттю Божою. І яка від цього буде користь, не має значення, як порядно ти жив і що. . .? Ісус сказав: “Якщо людина не народиться згори, їй ніяк не увійти”.

233 Отож, я знаю *термінологію* того, що це таке — народження згори, але давайте—но просто подивимося, що відбувалося у Біблії, коли народжувалися згори. Петро був віруючий, апостоли були віруючими, але вони не були народжені згори, допоки Дух Святий не зійшов на них у П’ятидесятницю. Отож, ті задавалися питаннями, що сталося, і Петро сказав, з усіма іншими: “Мужі ізраїльські, нехай буде відомо вам ось що: Ісуса Назарянина, Мужа, що про Нього Бог засвідчив поміж вами силами, та чудами, та ознаками, які Бог вчинив через Нього; Його, передбаченого провидінням, ви нечистими руками узяли та розп’яли; Його Бог воскресив, і ми є Його свідки. Він злив оце, що ви зараз чуєте й бачите, і це є згідно Писань”.

234 І тоді, коли вони почули це, вони були вражені у саме серце, й сказали: “Мужі—браття, що ми можемо зробити, щоб спастися?”

235 Петро сказав їм: “Покайтеся!”

236 Отож, мій друже—католику, що сидиш тут, я знаю, що тут таких сидить четверо чи п’ятеро. В мене була дискусія з вашим священиком, може, не саме з *вашим* священиком, але з одним з католицьких священиків, він сказав: “Ісус дав церкві владу відпускати гріхи — ‘Кому відпустите гріхи — відпустяться їм; кому затримаєте — то затримаються’”. Це справді так. Але давайте—но поглянемо, як він виконав це, як апостоли додержувалися Його наказу — не так, як—як робить це сьогодні священик.

237 Але як вчинив перший священик, якщо ви хочете його так називати — Петро, що мав ключі від Царства, — як він сказав робити це? Він сказав: “Покайтеся, кожен з вас, та охристіться в Ім’я Ісуса Христа на відпущення гріхів, і дара Духа Святого ви приймете. Бо для вас ця обітниця, і для дітей ваших, і для тих, що далеко знаходяться, кого б не покликав Господь наш Бог”. І якщо

Бог досі кличе, таке саме переживання є для тебе, якщо ти додержуватимешся такого самого рецепту. Якщо це зібрання вірить Цьому, зі схиленими головами, скажіть: “Амінь”. [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] В такому разі усе, що позбавлено Цього, суперечить Слову та не йде в узгодженні з Пастирем.

238 Господи Ісусе, вони тепер у Твоїх руках. Я молю, щоб кожне відкрите серце сьогодні, яке не має Христа, Месії. . . А Христос є Слово, проявлене помазане Слово. І якщо тут сьогодні у якогось відкритого серця нема того Месії, справжнього Різдвяного Дару, єдино справжнього Різдвяного Дару, який Бог дав цьому світу, та проголосив Його цьому світу через пастухів — Свого Агнца, Випкуплення за гріх. І якщо те серце сьогодні є відкрите, помісти у нього, Господи, Слово-Месію сьогоднішнього дня. Ми передаємо їх Тобі в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Амінь.

239 Ви любите Його? Ви вірите Йому? “Шукайте перш Царства Божого та праведності Його, усе інше вам додасться”.

240 Друзі, перш ніж ми будемо розходитися, я хочу сказати ось що. Мене часто розуміють настільки неправильно. В мене є Послання від Бога, і я, незалежно від обставин, мушу проголосити це Послання. Я знаю, що Його розуміють неправильно. Якби з Ним не було так, то Це не було б Божим Посланням, Воно не могло б бути цим. Сьогодні існує надто багато сумнівів, щоб Цьому не бути сприйнятим неправильно. Я вважаю, що в Бога є люди у кожній в світі деномінації та організації, і я не проти моїх братів. Три роки тому я приїхав сюди до Тусону, і була зустріч там у Брата Гілмора з вами, служителі, і було поставлено питання, що я “приїхав сюди, щоб заснувати церкву?”

241 Я сказав: “Ні, панове. Я приїхав сюди, щоб допомагати *вам*”. Але за три роки мені не надійшло ще жодного прохання. Але, все одно, я тут для того, щоб допомагати вам. Я тут для того, щоб поєднатися з вами у зусиллях, не поєднатися з вами в організаціях, але поєднатися з вами у зусиллях та сердечних прагненнях над Словом Божим, щоб старатися проповідувати Євангелію кожній загинутій душі та кожній людині, що перебуває у потребі, якої сягають наші голоси.

242 Я сьогодні, всім своїм серцем, усім, що є в мені, віддаю себе Богу. В мене нема надто багато, щоб запропонувати; я не можу піднести ладан, смирну та золото, бо в мене нема цього. Але все, що є у мені, що дав мені Бог, це життя — я сьогодні заново присвячую це Йому, над яслами Його Слова в моєму серці, і обіцяю Йому стояти з тим Словом, якщо Він дасть мені прожити ще один рік, бути настільки вірним, наскільки зможу; проповідувати кожну Його часточку та вірити кожній Його часточці; тож допоможи мені, Боже. Чи бажаєте й ви зробити те саме разом зі мною?

243 Прийми нас, Господи. Ми приймаємо Твій Різдвяний Дар — Месію, помазане Слово, яке підтверджує, що Твоя Присутність з

нами, Господи, незалежно від віровчення чи деномінації. Ми бачимо себе сьогодні, цей світ розпадається, і ось величний Месія стоїть, простягнувши Свої руки — Ісус Христос, такий самий вчора, сьогодні та навіки, який давав обітницю, що за цих останніх днів церква стане такою організованою, що вона увійде у Лаодикію. І ми бачимо це сьогодні, Господи.

244 Що нам робити, любий Боже? Що робити мені? Допоможи мені та цим іншим пастирям, Господи, по всьому світу, пастирям Слова — проголошувати Його, Господи, цього наступного року. Допоможи нам, Господи, ми молимо. Дай нам від Твоєї Любові, та Твого Духа, та Твого Світла. Ми присвячуємо себе Твоєму Слову та Твоєму поклику. В Ім'я Ісуса Христа, ми приймаємо Твій Різдвяний Дар — Слово Бога, що стало тілом у нас. Амінь.

245 Я люблю церковні пісні. Павло сказав, у Біблії: “Коли я співаю — я співаю в Дусі. Проповідую — я проповідую в Дусі. Коли я . . . що б я не робив — я роблю все це у Ім'я Ісуса Христа”. Отож, оскільки Це потребувало ваших зусиль. . . І ви для мене—для мене цінні. Я приїхав з цим Посланням. Часом, здається, мені просто боляче висловлювати Це, та все ж, я—я зобов'язаний, браття. Якщо я не буду робити цього, я стану лицеміром. Якщо я не буду робити цього, я стану зрадником перед своїм же сумлінням та своєю—своєю вірою у Боже Слово. Я мушу це робити — не для того, щоб виділитися, але щоб залишатися вірним своєму покликанню. І я хочу допомогти вам усім, я хочу робити усе, що в моїх силах.

246 Отож, давайте—но заспіваємо один з величних гімнів усіх часів, він мені так подобається — “*Люблю Його*”. Знаєте, я вважаю, якби ми усі просто любили Його, ми виконували б те, що Він прохав нас зробити. “Як ви називаєте Мене — ‘Господи’, і не виконуєте того, що Я наказую вам робити? Як ви звете Мене — ‘Господи’, і потім не виконуєте того, що Я сказав вам робити?”

247 Невже ви б радніше слухали якогось пастиря-найманця, який скаже: “запиши своє ім'я у книгу, приєднайся; прийми оце причастя, прокажи *оце* ось, і все буде гаразд”, — в той час як Величний Пастир Сам сказав: “Якщо людина не народиться згори, вона навіть і не зможе побачити Царства Небесного”?

248 І дивіться на тих навчених богословів того дня, навчених! Святі? Чисте життя? Нам сьогодні ні з чим це й порівняти — те, як вони жили. І як назвав їх Величний Пастир? Сказав: “Ви від вашого батька — диявола”, — бо вони не. . . Вони визнавали Слово, але — Слово іншого дня, не Слово *того* дня.

249 Якщо вони визнавали час Ноя, з цим все було гаразд, то був час Ноя, але це не діяло за часів Мойсея. І Мойсеїв час не діяв за часів Христа. Розумієте? Лютерів час не буде діяти за часів Уеслі. Уесліянський час не буде діяти за часів п'ятидесятників. І п'ятидесятники вчинили те саме, що й усі інші. Отож, хто подавав мені допомогу за минулих днів? Спитав у вас.

²⁵⁰ Коли проростає билиночка, яка вона? Яка. . . коли з'являється росток пшениці. Ісус сказав: “Якщо пшеничне зерно не впаде у землю”. Що відбувається, коли пшеничне зерно. . . тобто, пшениця попадає у землю? Перше, що з'являється — це тоненький росток. Він за виглядом не такий, як зерно, що посадили. Спостерігайте за природою. Він за виглядом не такий, як посаджене зерно, але він є носієм Життя зерна. Що з'являлося. . .

²⁵¹ Той безбожник, що написав нещодавно ту відому книгу “*Мовчазний Бог*”, там говориться: “Як же може існувати такий Бог, що був здатен відкрити Червоне море, і протягом тисячі років темного середньовіччя стояв та бачив, як малих діток згодовували левом, та вішали людей на хрести, та замордовували до смерті на аренах, та усе інше, і взагалі не відкрив Своїх вуст?” Розумієте, Слово — це є об'явлення.

²⁵² Ота пшениця, коли при початку стартувала справжня пшениця, вона підвела Бога. І, врешті-решт, з'явилася Пшениця-істинний відображувач Бога, який відображував усе Його Слово у такій мірі, що Він був Словом. Потім, у П'ятидесятницю Бог дав Йому Наречену; але тая Наречена впала у землю на весь період темного середньовіччя, точно як відбувається й зі справжньою пшеницею. Вона впала туди. І чому вона не могла діяти? Бо вона перебувала під землею, вона повинна була згнити, перш ніж могла з'явити життя.

²⁵³ Аж ось одного дня з'являється священничок на ім'я Мартин Лютер, і від нього проросло одне Слово Правди — “Праведний вірою жити буде”, — з'явився листочок; потім слідом за ним з'явився ще один листочок — Цвінглі, а потім з'явилися Кальвін, і Нокс, і так далі.

²⁵⁴ І, перше, що ми бачимо — з листочка це перейшло у волоть. Отож, це було трохи більш схоже на нього, але все одно то не було тим справжнім, що впало у землю — з'являється Уеслі. Від Уеслі пішла методистська церква, від методистської церкви пішли Назаряни, Об'єднані Браття, й так далі. Що ж сталося з цим? Це впало знову, і тепер вона зродила п'ятидесятництво, за виглядом дуже схоже на справжнє пшеничне зерно.

²⁵⁵ Отож, дивіться, Ісус у Матвія 24:24: “За останнього дня ці два духи будуть настільки близько схожі, що це омануло б навіть самих Обраних, якби було можливо”. Отож, коли з'являється те пшеничне зерно, будь-який хлібороб знає, що зовні воно виглядає як довершене пшеничне зерно. Але ти присядь, візьми його в руку та розколуй його. Там нема ніякої пшениці, там лузга. Але десь там глибоко всередині під мікроскопом можна розгледіти крихітний пуп'янок — це з'являється зерно. І, в такому разі, що повинна робити тая лузга? Вона має оберігати зерно, — гаряче сонце знищить його, — вона оберігає зерно, поки зерно не дозріє. І потім, коли зерно дозріває, лузга відділяється від нього. Але, чи помітили ви — в такому разі те зерно, що з'являється, повинно бути зерном такого самого роду, як і те, що впало у землю.

256 Після пробудження Лютера з'явилася організація. Після пробудження Уеслі з'явилася організація. Після Олександра Сміта, Джона...Олександра Кемпбелла, Джона Сміта, усіх інших — з'явилася організація. Після П'ятидесятниці — дійшло до справжнього, але це перейшло в організацію. І що ж з нею сталося? Відділилася.

257 Минуло п'ятнадцять років нашого пробудження, такого ще не було в історії. І, дивіться, в цьому п'ятнадцятирічному пробудженні, Воно охопило увесь світ, і з Нього не виникло жодної організації. Де Воно перебувало? (Почався пізній дощ, те померло у своєму... одразу ж, те померло). Слідом за Цим не виникло жодної організації. Чому? Це Саме зерно, нічого вже більш не буде. А лузга зараз відділяється — ніякого співробітництва, ти нікому не потрібен. Чому так? То повинно бути Воно.

258 Навіщо тая церква була там? Щоб підтримувати Це. Де...Хто став би співпрацювати? Хто з баптистів, пресвітеріан чи лютеран став би підтримувати кампанії Божественного зцілення? Тепер, коли з'являється Правда, що відбувається? Не лузга; але Життя переходить з лузги до зерна — справжнє, правдиве Життя. Організація ж залишається там, помирає, точно як було з нею у кожній епосі, з нею відбувається те саме. Ви вийшли з цього, п'ятдесят років тому, та знов повернулися туди ж! Але справжнє Життя супроводжує зерно, ми при завершенні часу, браття.

259 Для чого вона відділяється? Для того, щоб зерно прийшло в присутність Сина, щоб довести зерно до стану золотої зрілості для Господа. Навіщо вона відділилася? Отож, це стає причиною серцевих болів, сліз, бо вони лежать не на с-о-н-ц-і, але перед С-и-н-о-м, щоб дозріти до істинно повної Євангелії, щоб проявити усе, що Ісус Христос обіцяв у Біблії. Сьогодні поміж людей піднімається Тіло. Організацій більш не буде, йдуть у багату Лаодикію. Чим забезпечується процвітання організації? Мільйонами доларів та мільйонами душ.

260 А звідки з'явився пастух? Щоб визволити своїх братів з рабства. Я—я не знаю; нехай Бог буде з нами, допомагає нам. Вивчайте Слово! Досліджуйте Писання! В них, ми вважаємо, що маємо Вічне Життя, і саме вони й свідкують про Правду. Розумієте, Бог відміряв Свого Слова кожній епосі. Ця епоха завжди... .

261 Ісус, коли Він прийшов, що Він сказав? Він сказав тим людям: "Ви лицеміри! Ви підбілюєте стіни та будуете гробниці пророкам, а ваші батьки відправили їх туди. А ви є синами своїх батьків. І справи, які чинили вони, чините й ви теж". Це завжди залишається таким самим, браття мої.

262 Та одного дня, коли прийде Ісус, Величний Пастир овець, — починаючи від П'ятидесятниці, протягом лютеранської, протягом усіх епох, — які приймали це Світло, коли Воно проходило через носії (не прийняли носій, прийняли Світло; розумієте, вийшли) — Він прийде, щоб відкупити. Я є такий

радий, що знаю, що Він прийде знову. О-о, чи хотіли б ви бути в числі Його групи? Ви хотіли б бути в цьому числі? Єдине, як це зробити — не через приєднання до церкви, але через народження в Нього. “І усі, кого дав Мені Отець — придуть до Мене, і ніхто не може прийти до Мене, якщо Мій Батько не покличе його”. Розумієте, це і все, нічого більше — приймай Його. Він... Це єдиний різдвяний дарунок, про який я знаю — дар Божий, який Він дав світові — Його однороджений Син. І Він є такий самий вчора, сьогодні та навкі — Слово. Розумієте? Вірте Йому за цього дня, повноті Біблії.

263 Коли ті сім таємниць... Протягом тих минулих Семи Епох Церкви було сім скритих таємниць. Я пишу книгу про Це. І один визначний богослов сказав мені нещодавно, сказав: “Брате Брангаме...” Бачите, як сатана старатиметься збити тебе з дороги? Він сказав: “Брате Брангаме, знаєте що? Я вірю, що Господь об’явить вам, що нам робити далі. Це щоб... то буде якась велика таємниця, що схована під тими Сімома Печатками”.

264 Я сказав: “Ні, не це, брате”.

265 Він сказав: “То буде дещо таке, що навіть і не записане у Слові”.

266 Я сказав: “Ні! Ні! Ви забуваєте — ‘Хто додасть одне слово чи відніме одне Слово’”. Розумієте, Це вже є там, але реформаторам не вдалося побачити Цього, їм не вистачило життя, щоб побачити Це.

267 І епохи нині завершуються, ми перебуваємо у Лаодикії. І, пам’ятайте, за Лаодикійської епохи Він знаходився поза церквою, стукав, намагався увійти — Єва виставила свого Адама на вулицю. Боже, допоможи нам. Вийдемо ж за табір, щоб знайти Його. Нехай ми постраждаємо поза брамою разом з Ним. Нехай ми прийдемо до Нього в Його смерті, в Його похороні та Його воскресінні, бо Він є такий самий вчора, сьогодні та навкі.

268 Давайте-но заспіваємо один гімн, перш ніж будемо розходитися. Заспіваємо? “Люблю Його”. Ви дасте нам першу ноту, сестро? Хто з вас знає цей старий гімн? Я... Якщо ви бували на зібраннях, мені він подобається.

269 Отож, давайте-но просто заплющимо наші очі, поміркуємо про Єгову. Не було нікого гідного, ніхто не міг виконати цього, тільки Він. І Він зійшов і став дитинкою. Він став підлітком. Він став теслею, робочим. Він став Агнцем, Він став жертвою. Він воскрес у торжестві — Єгова. І як Мойсей дістав свою руку зі своєї пазухи, з місця над серцем, Бог дістав Свою руку зі Своєї пазухи (Свою таємницю), Свого Сина, якого було вражено недугом гріха, невиліковним, та знов поклав Її за пазуху, та дістав Її, та простяг Її тобі й мені — “Ісус Христос є такий самий вчора, сьогодні та навкі”.

270 Звернемо зараз свої очі до Нього.

Люблю Його, люблю Його,
Він перший полюбив мене
І викупив мені спасіння
На дереві Голгофи.

271 Хто з вас розуміє, що то повинен був бути саме пастух, скажіть “Амінь”. [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Обов’язково! Чому ж пастух? Так повинно було бути. Отож, поки ми ще раз будемо співати цей куплет, простягніть руку над столом. Тут сьогодні сидять методисти, баптисти, лютерани, пресвітеріани, католики, та всіякі. Потисніть руку, скажіть: “Друже-палігриме, я такий радий бути сьогодні тут разом з тобою”. Скажіть їм дещо. Скажіть: “Благословить тебе Бог”, — коли ми зараз потискатимемо руки один одному. Отож, співаємо це ще раз.

Люблю. . .
[Порожнє місце на плівці.—Ред.]
. . . мені спасіння
На дереві Голгофи.

272 Тепер давайте заплуємо наші очі, та підніmemo руки, та будемо співати до Нього.

Люблю Тебе, люблю Тебе,
Він перший полюбив мене
Та викупив мені спасіння
На дереві Голгофи.

273 І, ось, у Бога нема форми. Тож давайте схилимо наші голови та будемо зараз наспівувати це без слів, як малі дітки, ви є діти Божі. Не дивіться на те, що може подумати цей світ, ви вклоняєтеся, вклоняєтеся Христу. Просто схиліть свої голови та наспівуйте це. [Брат Брангам та громада наспівують “Люблю Його”.—Ред.]

274 Хіба не відчуваєтеся ви ніби як повністю вичищеними? Просто як. . . щось просто вишкребло у вас усі сумніви та цей світ? Чи є таке почуття? Підніміть свої руки — “Я відчуваюся повністю вичищеним. Я відчуваюся по-іншому. В мене таке відчуття, немовби я їв у Нього з рук. Я. . .” Як брат свідкував тут — “Їжа, пожива від Пастира, овеча їжа”. Це є Слово.

275 Божа вівця живиться Його їжею — “Не хлібом самим буде жити людина, але кожним Словом, що виходить з вуст Божих”. І ось Воно й є — Біблія. Ми споживаємо кожне Слово, не просто деякі зі Слів, але кожне Слово, що виходить. О-о, хіба ви не любите Його за це? Подумати, що ми зараз маємо Вічне Життя! Не те, що матимемо — ми *нині* є синами Божими. Не те, що ми будемо — тепер! І це і є сидіти разом в небесних місцях у Христі Ісусі. І знамените телебачення, де оголошують, що існують певні ефірні хвилі, завдяки яким людей (людину, що мандрує навколо світу) можна показати за допомогою—за допомогою телевізійного

екрану. Величне Слово Боже, та Дух Божий, що бере Слово Боже, зображує Ісуса Христа у небесних місцях для Його овець, що Він є такий самий вчора, сьогодні та навіки. Хіба Він не чудовий? Чудовий! Благословить вас Бог.

276 Отож, давайте—но піднімемося всього на хвилинку. Чи є у вас хто на благословіння? Отож, пам'ятайте, під час Різдва — вклоняйтеся Господу Ісусу. Вклоняйтеся Йому у Силі Його Воскресіння. І якщо я коли-небудь зможу стати вам у пригоді (вам, вашому пастору, вашій церкві чи будь-кому) — ані нічна темрява, ані дощові зливи не стануть надто великою перешкодою.

277 Яюсь увечері (тут присутня одна леді) я був такий зайнятий, геть був зайнятий хворими та усім іншим, що... Там була одна жіночка, віком вісімдесят з чимось років, їй відібрало розум, і вона... їй уявлялося, що в неї дитина чи яюсь так, вона була не у собі. І Біллі, з офісу, покликав мене, сказав: “Тату, зможеш?”

278 Я сказав: “Зараз не зможу. Там люди... В мене просто не вийде”.

279 Він сказав: “Тату, може, ти помолишся? Я скажу їм, що ти молишся”.

280 Я сказав: “Так”. І в ту саму мить вона отямилася. Вона заснула, прокинулася в нормальному стані, добре повечеряла, з'їла курку, при здоровому розумі. Декілька хвилин тому тут стояла одна людина, свідкувала про це.

281 Брат Мак, якийсь час тому я бачив його десь тут у церкві. Він тут, один з пасторів, місцевий пастор. Дуже хороший брат, і Брат Мак завжди мені подобався, ще з тих пір, як я тільки почав служіння. І потім я зустрів його... .

282 І я був аж у Британській Колумбії; просто хочу вам виявити, як ідеально Бог усе влаштує. Я вже заліз на коняку, збирався їхати туди у безлюдні місця, де я привів до Бога цілу групу індіанців; і вони усі на вернулися та прийняли Ісуса.

283 І пророцтво, через яке було сказано хлопчику—індіанцю, що загубив свого поні, два роки тому, сказав йому, де він зможе знайти його, як далеко він забіжить, і де буде стояти той поні. Його мати помирала від серцевого нападу. Вона була зцілена та спасена. І цей хлопчик, якраз проходив повз те місце та бачив це, і знав, що він... його кінь знайшовся саме так, як було йому сказано, і все таке інше.

284 Жодне зі Слів, що були проречені Господом... Я питаю в будь-кого з вас: “Чи чув Він, щоб Він хоч раз сказав що-небудь, що Він говорив мені передати вам — чи не збувалося це ідеально точно?” Якщо це так, скажіть “Аміль”. [Громада каже: “Аміль”.—Ред.] Бачите? Бачите? В точності, Це не помилялося ніколи, жодного разу.

285 І Брат Мак лежав при смерті, і, сталося так, що його дружина подзвонила Біллі. . . жінці мого сина та сказала. . . спитала, де я; тая прекрасна жіночка та. . . його дружина. І вона. . . І моя невістка сказала: “Він відправився у Британську Колумбію на полювання”.

286 І того ранку, якось так вийшло, що я—я—я ніяк не міг виїхати на тому коні. І тоді Біллі сказав: “Думаю, я ще раз подзвоню додому”. І він пішов на пошту, щоб подзвонити. І ось, біжать назад, коли там стояв невисокий індіанець, невисокий. . . що тримав поні, та сказав: “Брат Мак лежить при смерті й кличе тебе”.

287 Я зліз з коня, зайшов у ліс та схилив коліна. Я сказав: “Любий Боже, там далеко за три тисячі миль звідси, в іншому кінці країни, в сонячному штаті Арізона, в Тусоні знаходиться мій брат, і він лежить при смерті. Ти допоможеш йому?”

288 І Щось просто проговорило до мене: “Все гаразд”.

289 І коли я нещодавно приїжджав до Брата Мака, щоб поговорити з ним, і я спитав у нього: “О котрій годині це сталося?” — виявилось, що то була та сама година, о котрій ми почали молитися.

290 О-о, Він. . . Хіба Він не чудовий! Він є такий самий вчора, сьогодні та навіки. Я є такий щасливий знати, що живу в Присутності Царя.

291 Тепер, схилимо наші голови, і тут є один дорогоцінний братик, брат-місіонер, мій товариш, член Асамблей Бога, дорогоцінний тутешній брат. Я зву його “Крічі”. Він говорив такі прекрасні речі. Брате Крич, я зву тебе так. Не знаю, що сказати, ти мій брат та співслуга у скорботах Ісуса Христа за цього останнього дня. Нехай Бог благословить тебе. І, здається, Брат Тоні сказав, що цього разу ти будеш молитися перед тим, як зібрання розійдеться, поки наші голови схилені. Гаразд, виходь.

ЧОМУ ТО ПОВИНЕН БУВ БУТИ ПАСТУХ UKR64-1221
(Why It Had To Be Shepherd)

Це Послання, яке Брат Вілліам Марріон Брангам виклав у понеділок ввечері 21 грудня 1964 року на званому обіді Міжнародної Спілки бізнесменів Повної Євангелії у готелі “Рамада” у Тусоні, штат Арізона, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом “Voice Of God Recordings”.

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним жертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org